

РІК LXVI, Ч. 4

КВІТЕНЬ – 2009 – APRIL

№ 4, VOL. LXVI

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

Виходить раз у місяць

СУА – неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью Йорку

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

“OUR LIFE”

Published since 1944

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

РІК LXVI

КВІТЕНЬ

Ч. 4

Редактор – **Тамара Стадниченко**

Відповідальна за україномовну частину журналу – **Лідія Баб'юк-Слиж**

Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова Союзу Українок Америки
Марта Богачевська-Хом'як, **Любов Волинець**, **Ася Гумецька**,
Марта Тарнавська, **Вірляна Ткач**, **Наталія Даниленко**,
Галина Генгало

Мовна коректа – **Святослав Левицький**

Адміністратор: **Наталія Дума** (год. праці – 8:30-2:00)

Адреса адміністрації і редакції:

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Річна передплата в США

Для членів СУА \$30.00

Для інших передплатників \$40.00

Поодинокі число \$3.00

В країнах поза межами США US \$50.00

VOL. LXVI

APRIL

№ 4

Editor – **Tamara Stadnychenko**

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA Inc. President
Lidia Babiuk Slysh – UNWLA Press Secretary
Martha Bohachevsky Chomiak, **Lubow Wolynets**, **Assya Humetsky**
Marta Tarnawsky, **Virlana Tkacz**, **Natalia Danylenko**,
Halyna Henhalo

Administrator: **Natalia Duma** (Office hours – 8:30-2:00)

Editorial and Administration Office:

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$30.00

Annual subscription in the USA for other subscribers \$40.00

Single copy \$3.00

Annual subscription in countries other than USA US \$50.00

ЗМІСТ – CONTENTS

Маріянна Заяць. Ділимося вістками та думками.....	1
Святослав Левицький. Зоря «Полин»	2
Відійшли у Вічність	3
Лідія Левицька. Великодні традиції	6
Ярослава Панчук. Писанка та її символи	8
Зоя Когут. Проліски	9
11-ий Великдень українською мовою в Греції	10
Марта Тарнавська. Жіноча преса в Америці: журнал “Ms.”	12
Наша обкладинка	13
Віра Крива. Річні збори Округи Дітройт	14
Надія Дейчаківська. Загальні збори 12-го Відділу СУА	15
Irene Krawczuk. Branch 98 Holds Annual Meeting	16
Валентина Чудовська. Загальні збори 106-го Відділу СУА	17
Оксана Шараневич. „Покаяння двері відкрий нам, Життєдавче”	18
Надія Троян. Загальні збори 108-го Відділу СУА	19
Люба Білозір-Баран. Завершення праці 47-го Відділу СУА, Рочестер	20
Лідія Слиж. Наша сучасниця. Оксана Лемеха-Луцька. Герої серед нас	23
Василина Дмитрик. Наше харчування	26
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, Views, & News	27
Our Cover	28
Zoriana Haftkowycz. Visit and Explore Our New UNWLA Website	29
Tamara Stadnychenko. Helena on the Hill	30
Orysia Nazar Zynycz. Turkey: Exploring and Enjoying History	32
Христя Швед. Галинка	34
Ihor Magun. Recession-Proofing Your Health and Well-Being	36

На обкладинці: Зоряна Сохацька. Писанка на шовку.
On the cover: Zoriana Sokhatska. Pysanka on silk.

Підписано до друку 31 березня 2009 р.

Маріянна Заяць, голова СУА. Тамара Стадниченко, редактор.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів.

За точність викладення фактів відповідає лише автор.

Редакція зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів.

Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.

При передруці обов'язково подавати джерело – “Наше Життя”.

В публікаціях журналу редакція дотримується правопису Г. Голоскевича.

“OUR LIFE” (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc.,

203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

“OUR LIFE”, 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2009 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Друковано в COMPUTOPRINT CORP.

1360 Clifton Ave., #402, Clifton, NJ 07012

Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

Subscription fees for UNWLA members are included in annual dues.

Subscribers who are not UNWLA members should send annual subscription fee directly to

UNWLA, Inc.

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Христос Воскрес!

Воістину Воскрес!

*У Великодню пору нехай дух Христового Воскресіння та відновлення
увійде в життя всіх членів Союзу Українок Америки,
їхніх родин та всіх наших дорогих читачів!*

ДЛИМОСЯ ВІСТКАМИ ТА ДУМКАМИ...

Шостого березня Президент Обама повідомив про те, що призначив Меланію Вєрвїр, вільну членку Союзу Українок Америки, на важливу посаду в Держдепартаменті – посаду посла з особливих доручень для питань світового жіноцтва. Говорячи про всіх новопризначених загалом, Президент Обама зазначив: „...ці люди володіють глибокими знаннями та досвідом у своїй професійній сфері; крім цього, вони самовіддано працюватимуть над вдосконаленням американської дипломатії, щоби ми гідно могли реагувати на виклики ХХІ сторіччя. У Держдепартаменті вони стануть частиною команди лідерів, які очолюють усі наші заходи, скеровані на відновлення безпеки та становища США в сьогоднішньому непевному світі.” Як багатьом з вас, мабуть, відомо, Меланія Вєрвїр є співзасновником, головою та однією з виконавчих директорів „Vital Voices Global Partnership”, міжнародної неприбуткової організації, яка сприяє професійному становленню нового покоління жінок провідниць – ініціаторів економіки в політичному та соціальному розвитку у своїх країнах. Перед заснуванням цієї організації пані Вєрвїр була дорадником Президента Клінтона, а також очолювала штат Першої леді в цій адміністрації та була її головним помічником в міжнародних справах. З ініціативи Меланії Вєрвїр була заснована Президентська міжвідомча рада у справах жіноцтва, яка стала взірцем для інших урядів, що мають на меті розглядати важливі для жінок питання. Я привітала паню Вєрвїр від імені членів Союзу Українок Америки та висловила бажання співпрацювати з нею у вагомих для жінок України питаннях.

21 березня в Українському музеї відбувся вишуканий Весняний равт. Цей захід підтримало багато членів Союзу Українок Америки, які сплянували та успішно провели його. Музей – це гордість СУА, і під час равту стало чітко зрозуміло, наскільки необхідними є наші члени для процвітання цієї чудової інституції.

Щороку у квітні ми відзначаємо річницю Чорнобильської аварії. Чорнобиль – дуже давнє місто; перша згадка про нього в офіційних джерелах датується 1193 роком. Чорнобиль увійшов до складу Литовського князівства 1362 року, а 1569 року відійшов до Польщі. Після другого поділу Польщі 1793 року містечко опинилось під владою російського царя. У 1918 році Чорнобиль став частиною Радянського Союзу, а 1941 року отримав статус міста. З часу розпаду Радянського Союзу Чорнобиль входить до складу незалежної України.

З давніх-давен мешканці Чорнобиля заробляли на прожиття судноплаством на Дніпрі, куванням заліза, виготовленням художніх виробів та частково – сільським господарством. Проте 26 квітня 1986 року Чорнобиль одержав сумну славу місця аварії на атомній станції – найбільшій за всю історію використання атомної енергії. З того жахливого дня Союз Українок Америки докладає зусиль, аби поширювати в світі інформацію про цю трагедію та її жертв. Наша організація також заснувала Чорнобильський фонд суспільної опіки – допомоги найуразливішій частині українського населення – дітям, що стали безпосередніми жертвами цієї аварії. Зараз ми шукаємо найефективніший спосіб вшанувати Почесну членку Союзу Українок Америки Марусю Бек, яка по своїй смерті залишила

щедру фінансову підтримку Чорнобильському фондові нашої організації. Сумна спадщина Чорнобиля залишається, але разом з тим тривають і зусилля нашої Програми соціальної допомоги, що має на меті боротися з наслідками аварії.

У квітні 1998 року в столиці Греції Афінах відбулася перша українська Великодня Служба Божа. Ця подія є ознакою розвитку життя української діаспори в Греції. Беручи участь у ІХ Світовому Конгресі Українців, що відбувався у Києві в серпні 2008 року, я познайомилася з чарівною та надзвичайно красномовною молодого жінкою Галиною Маслюк-Какку. Пані Галина – Голова Спільки української діаспори в Греції „Українсько-еллінська думка.” На моє прохання пані Галина написала дуже цікаву статтю про розвиток цієї діаспори, яку друкуємо в цьому числі і за яку я щиро дякую.

*Делегати ІХ Конгресу СКУ, Київ, 2008 р. Зліва: представник Естонії,
Галина Маслюк-Какку – представник Греції, Маріянна Заяць – голова СУА (США), представник Німеччини.*

Завдяки нашій парламентаристці Оксані Ксенос, до фонду нашої організації надходять пожертви Об'єднаної федеральної кампанії. Д-р Ксенос стала ініціатором цієї справи і продовжує подавати обов'язкові щорічні звіти, щоб забезпечити Союзу Українок Америки право одержувати пожертви від федеральних службовців та військових. Інформацію про цю кампанію подано на нашому вебсайті. Перша заступниця голови СУА Уляна Зінич пише листи тим, хто взяв участь у цій кампанії по всій країні, висловлюючи їм подяку за підтримку нашої організації.

Якщо ви ще не бачили нашого оновленого вебсайту, запрошуємо відвідати його на www.unwla.org. Голова комітету СУА у справах вебсайту Зоряна Гафткович написала статтю, що друкується в цьому числі, з детальним описом процесу оновлення та роботи комітету, а також із плянами наступної стадії цього проекту. Подаючи інформацію про ваші програми та заходи, ми сподіваємося вести точний національний календар подій Союзу Українок Америки. Вебсайт якнайкраще підходить для нашого обміну ідеями.

Хочу завершити це квітнєве звернення привітанням наступних осіб:

Лідія Казевич, новообрана голова Округу СУА Дітройту

Христина Хомин-Іжак, переобрана голова Округу СУА Філядельфії

Любомира Калін, переобрана голова Округу СУА Чикаго.

Екзекутива СУА висловлює подяку цим жінкам за їхню відданість нашій організації та постійну працю для її процвітання.

Маріянна Заяць, голова Союзу Українок Америки

«І третій ангел засурмив, і впала з неба зоря велика, що палала, як смолоскип, і впала на третину річок і на джерела вод. Ім'я зорі мовиться «полин»; і стала третина вод полином, і багато людей померло від вод, бо прогіркли.»

– Апостол Іоан. «Одкровення».

ЗОРЯ «ПОЛИН»

Як часто бувало, я того темного осіннього вечора, що сівся дрібним холодним дощем, останнім виходив із школи. Біля виходу поруч зі сторожем побачив білявеньку, коротко підстрижену, дівчинку, десь 8-ми років. На мене дещо з острахом дивилися великі дитячі оченята, що палали голубим полум'ям квітучого льону на бліденькому, з хворобливим рум'янцем, личку. Сторож доповів, що за цією першокласницею ніхто не приходив, щоб забрати додому.

Після вечері Оленка, так звали нашу ученицю, переночувала на одному ліжечку з мою донечкою, а вранці ми бадьоро чвалали до школи. Оленка міцно трималася за мою руку, рятуючи свою від прохолоди.

З того часу ми часто зустрічалися, бо моя нова добра приятелька Оленка часто після закінчення навчального дня чекала на мене біля дверей кабінету, щоб привітатися. Я бачив це, тому навмисно теж виходив в коридор, щоб дитина довго не чекала.

Проїшли зимові вакації і я декілька разів надаремно виходив після навчання в коридор, Оленка не приходила... За турботами щоденної нелегкої праці директора школи з двохтисячним колективом учнів якось забув про неї.

Нагадала мені про Оленку її вчителька, повідомивши, що дівчинка в лікарні в дуже важкому стані... лейкомія. А ще розповіла, що батьки Оленки, чи то були евакуйовані, чи просто втекли з Чорнобильської зони.

До школи більше Оленка не повернулася. Привезли її з лікарні на три дні додому, щоб тут закрились навіки її оченята.

Того «полинного» дня, 26 квітня 1986 року, я був у відрядженні в Києві. Столицю огрівав світло-сонячний весняний день. Пополудні вулиці і перехожих щедро скропив теплий дощик. Люди радісно всміхались, радіючи весні, просили доброї погоди на вихідні, щоб після

«добровільної» ходи по місту в колонах демонстрантів добратись до приміських городів, адже «весняний день рік годує», навчас народна мудрість. А над Україною вже неслися смертоносні хвилі «мирного атому» – горіла Чорнобильська атомна електростанція. Гасили той пекельний вогонь київські пожежники, гасили, як звичайну пожежу, в звичайній уніформі, з відкритим обличчям... вони і впали першими.

Проїшли ще два дні. Києвом котилася тривога, а радіо і газети про чорнобильську біду мовчали. Школярі щоденно марширували на майданчиках біля шкіл, вчилися, деручи горлянки, кричати «ура», – підготовлялися до першотравневої демонстрації. До Києва з'їжджалися спортсмени для участі у «велогонці миру». Кияни і гості столиці вистоювали довгі черги біля гастрономів в надії, що з нагоди «праздника солідарності трудящійся» «викинуть» в продажі якісь продукти. Тут і ширились чутки, що з Києва в скорому темпі втікають родини партійної верхівки, бо існує якась небезпека, чи то з боку Чорнобильського водосховища, де може прорвати греблю, чи то від вибуху атомного реактора. А державні засоби інформації проголошували лозунги до 1-го травня.

Я покидав Київ 29-го квітня. На моє здивування київський залізничний двірць був переповненим вщерть. Натовп штурмував каси за квитками для виїзду з Києва. Нарешті радянське радіо повідомило про пожежу на Чорнобильській атомній електростанції, сповіщаючи, що ситуація є під контролем і нема ніякої небезпеки.

Так злочинна комуністична Москва перед своїм сконом нанесла ще один смертоносний удар Україні. На цей раз зорею під назвою «полин». Адже полин і чорнобиль – слова синоніми.

Святослав Левицький

Лідія Крушельницька

Працьальне слово Ірини Куровицької, Почесної голови СУА під час Панахиди

З глибоким жалем пращаю, як Почесна голова Союзу Українок Америки, від імени діючої голови Маріянни Заяць, яка через недугу своєї мами не могла прибути сьогодні, від Екзекутиви, Головної Управи та всього членства нашої організації світлої пам'яті Лідію Крушельницьку, членку 64-го Відділу СУА в Нью Йорку, Почесну членку Союзу Українок Америки та Почесну членку Світової Федерації Українських Жіночих Організацій.

Українська діаспора, Україна та особливо Нью Йоркська громада втратила визначну Жінку свого часу, Лідію Крушельницьку: співачку, акторку, театральну діячку.

Від 1965 р. св. п. Лідія провадила *Студію Мистецького Слова* для молоді. Вона працювала над тим, щоб вчити молодь чистої української мови та запізнавала їх з нашою поетичною та драматургічною спадщиною. Св. п. Лідія поставила ряд інсценізацій та драм, наприклад, драму – феєрію Лесі Українки „Лісова пісня” та

інші. Затримаюся на „Лісовій пісні”, бо я мала нагоду брати участь у поїздках по Америці і Канаді з цією п'єсою, де виступали мої малі діти.

Для мене було великою честю і приємністю бачити, як працювала з молодими акторами Лідія, скільки любови Вона виявляла до кожного діла. Вона мала особливий талант захоплювати і чарувати молодь своїм ентузіазмом, а кожна нова постановка давала їй нову енергію до життя. Св. п. Лідія творила для молоді особливий український світ в американському середовищі. За це ми їй невимовно вдячні.

Союз Українок Америки на ХІХ Конвенції 1981 р. надав Лідії Крушельницькій за працю для молоді в ділянці української культури найвищу нагороду СУА – звання Почесної членки СУА.

Св. п. Лідія за свою працю одержала багато нагород, згадаю лише дві: Верховна Рада України надала їй звання заслуженого діяча мистецтв України, а указом Президента України Віктора Ющенка Лідія Крушельницька нагороджена орденом княгині Ольги ІІІ ступеня.

Сьогодні схиляємо голови до велетня нашої громади, нашого українського народу. Вже другої такої чарівної дами серед нас не буде, як була Лідія Крушельницька.

Дорога і Шановна св. п. Лідіо! Прощайте, нехай земля Вашингтона буде для Вас легкою, а пам'ять про Вас і Ваші великі діла історія запише золотими буквами. Ми, членки Союзу Українок Америки є горді, що Ви були в наших рядах. Діла Ваші залишаться у наших серцях назавжди.

Шановній родині складаю від Союзу Українок Америки щиросердечні співчуття в цей сумний час у Вашому житті.

Працьальне слово Наталки Соневицької, членки 64-го Відділу СУА

Мені випав сумний обов'язок попрощати дорогу пані Ліду від 64-го Відділу Союзу Українок Америки, довголітньою членкою якого вона була. Пані Ліда не займала керівних постів в нашій організації, бо завжди була в обіймах Мельпомени. Але відвідувала всі наші святкування, імпрези, завжди між нами добре почувалася, не забуваючи неодмінно похвалитися успіхами „моїх дітей”. Так вона називала своїх студійців, дарма, що вони мали 10 чи 35 років. Вона була надзвичайною жінкою і ми прийшли сьогодні, щоб не тільки попрощати Її, не тільки, щоб віддати Їй останню шану, а згадати непересічне життя цієї надзвичайної жінки.

Жінки широкого світогляду. Жінки, якої сила волі і творче надхнення дали можливість поставити на сцені понад 150 вистав. Жінки, яка нащепила в серцях двох генерацій любов до української мови, літератури і театрального мистецтва. Жінки, у словнику якої не було вислову: „я не можу”. Жінки, якій не можна було сказати „ні”. Жінки, якої довга, змістовна життєва симфонія прийшла до фінального мажорного акорду.

І бачиться в уяві, як в потойбічному світі „залізни” співпрацівники п. Ліди, – Оля Івасівка, Рома Богачевська, Ігор Соневицький підносять в Її привітання „Склянку води”.

Нехай пам'ять про Неї буде вічною!

Діоніза “Нуся” Ненадкевич

20 січня 2009 р. відійшла у вічність ще одна союзниця св. п. Діоніза Ненадкевич.

Народилася Діоніза “Нуся” Ненадкевич (з дому Самотій) у Львові 17-го березня 1924 року. Там закінчила гімназію матурою і два роки медичних студій у Львівському університеті.

У 1945 р. арештована більшовиками за підозріння у співпраці з УПА (була зв'язковою), але з браку доказів була звільнена. Боячись нового арешту, Вона залишає Україну. Нуся переїжджає до Польщі, де вже були її батько і брат.

Там, через непорозуміння з документами з боку влади, змушена другий раз здавати матуру. Знову продовжує навчання, вступаючи на фармацію до Вроцлавського університету. Опісля, багато років працює в аптеці.

В 1967 р. одружується з Миколою Ненадкевичем, з яким познайомилась під час його приїзду до Польщі із США. Весною 1969 р. Нуся прибула до США на постійне проживання. Тут вповні нострифікує свій диплом, отримує ліцензію і протягом 14 років працює в шпитальній аптеці в Йонкерсі, Нью Йорк. Від 1988 року разом з чоловіком під час зимових місяців перебуває на Флориді у Норт Порті, де і вступила до 56-го Відділу СУА.

*„От і все, поховали хорошу людину,
Повернули навіки у лоно землі.
Та невже ж помістились в тісну домовину
Всі турботи її, всі надії, жалі?”*

– Василь Симоненко

Нуся любила подорожі і любила Україну. Після проголошення незалежності України часто була в ній. Під час однієї із поїздок разом з чоловіком розшукали могилу Нусиноного приятеля і побратима по УПА, який загинув у боротьбі з ворогом.

Подружжя Ненадкевичів належало до УНС, були членами Українського Інституту Америки, належали до Наукового Товариства ім. Шевченка. Вони були спонсорами студентів Острозького та Києво-Могилянського Університетів.

Поховали Діонізу на цвинтарі св. Андрія Первозванного в Савт-Бавнд-Бруку, Нью Джерзі. Наші глибокі співчуття чоловікові Миколі, родині, приятелям та знайомим. Нехай легкою Їй буде Американська земля.

Вічна Їй Пам'ять.

Ірина Брик-Жизномирська

*З нагоди світлого празника Воскресіння Христового
в і т а є м о
провід та все членство Союзу Українок Америки,
а також читачів журналу „Наше Життя” і всіх людей доброї волі.
Бажаємо веселих і щасливих Свят!*

– Екзекутива СУА

**Великодні
традиції**

З найдавніших часів український народ християнське свято Воскресіння Ісуса Христа називає ВЕЛИКОДНЕМ, об'єднавши в собі святкування приходу весни ще з дохристиянських часів з святом Християнської церкви. Великдень з часів далекої давнини вважається в нашому народі найбільшим святом, святом відродження життя на землі через Воскресіння Ісуса Христа. За народними віруваннями в цей день, день вселюдської любові, все співає хвалу життю, хвалу Великодню, і птиці – вісники весни, все живе на землі від найменшої комашки до вінця природи – людини. Незважаючи на довгі роки нищення української релігійної культури та християнських звичаїв комуністичним свавіллям, великодні звичаї та традиції зберелися нашим народом, і немов би теж відродились після довгого зимового сну з весною Незалежної України.

Великодні святкування починаються з ВЕРБНОЇ неділі, коли в церкві на утрени освячують вербові гілки, або як її називають в Галичині «шутку». З прадавніх часів верба для українців була улюбленим деревом, а в дохристиянські часи деревом – тотемом, можливо тому, що її прутики першими оживають після зими. Згадаймо, як часто верба зустрічається в народних піснях, в поезії українських поетів.

Верба стала і християнським символом, як спомин того дня в'їзду Ісуса Христа в Єрусалим за шість днів до Його Хресної дороги, коли народ стелив Йому під ноги гілки фінікової пальми, що ще має назву «єрусалимська верба».

Виходячи з церкви, люди злегка вдарили один одного, приговорюючи:

«Не я б'ю, верба (шутка) б'є,
Від нині за тиждень Великдень!
Будь здоровий, як вода і багатий, як земля.»

Після Вербної неділі наступає передвеликодний Чистий тиждень, що в деяких регіонах України має ще назви: Білий, Вербний, Шутковий. Ще з давніх часів протягом цього тижня очищали вогнем і водою все господарство перед Великоднем від нечисті, від зимового змертвіння, від бруду.

В понеділок господині починали очищати хату: білили стіни, стелю, вимазували в печі, мили столи, лавки, двері, вікна. Якщо зоставався час, працювали на городі. Господарі мусли до кінця четверга закінчити головні польові роботи.

Вівторок починався здосвіта, бо за цей день треба було все, до останньої ганчірки, випрати і висушити. Господар нарубував сухих ломак для печення паски, а господиня після закінчення роботи починала відбирати яечка для писанок.

В середу, продовжуючи важкі роботи в господарстві, писали писанки і господарі готували все для свячення паски та святковий одяг для всієї родини. В цей день закінчувалися всі важкі роботи в полі та в домі.

Страсний четвер вважався початком свят. Матері ще досхід сонця купали дітей. В цей день закінчували писати писанки, чоловіки

сукали воскові «трійці», жінки пекли паску та готували страсну вечерю з пісних страв, яку споживали пізнім вечором, повернувшись з церкви після Страстей. Деякі вірні вже аж до самого розговіння нічого не їли.

Велика П'ятниця ділилася на дві половини: до Плащениці і після. Замовкають дзвони, а хлопчак калатають клепами та б'ють довбешками в дерев'яну дошку, яку на той час підвішують до дзвіниці. Під вечір церква заповнюється, стомленими від важкої праці на протязі тижня, людьми, що відстоюють цю сумну Службу. Після неї вже не можна шити, прати, білити, рубати дрова. В цей день народне повір'я не радить заглядати в дзеркало.

Велика субота закінчує приготування до Великодня. Готують кошик, застеливши його вишиваним рушником, до посвячення, вкладають: паску, шинку (печене поросся), ковбасу, очищені яєчка, крашанки та писанки, сирну паску, масло, хрін, заквітчують барвінком, миртом.

З Чистим тижнем пов'язано дуже багато різних народних вірувань. Ось деякі з них:

- а) купання дітей досхід сонця, щоб були здоровими;
- б) в чистий четвер можна відігнати закляттям недугу і навіть смерть;
- в) коли у баби паска западеться, то вона помре того ж року;
- г) як у Велику П'ятницю паде дощ, буде сухий рік;
- д) в передвеликодну ніч засвічуються вогники на могилах добрих людей;
- е) хто в цю ніч не спить, тому воскреслий Христос дає силу, здоров'я, радість і добро.

Всю ніч перед Великоднім днем мусить горіти світло – вогні. Їх в давнину розкладали хлопці на високих горбах, чи біля води, а також за дозволом біля церкви.

ВЕЛИКДЕНЬ. Перший день починається з дванадцятої години ночі. Вся людність на той час зосереджується біля церкви. З церкви виходить процесія на чолі з священиком, з хоругвами, Плащеницею, запаленими свічками, образами і тричі обходять церкву. Тишу розриває переможна великодня пісня «Христос Воскрес!»

Після посвячення пасок люди поспішають додому. В давні і не так давні часи першого Великоднього дня господиня наливала в миску

води, клала туди 2-3 крашанки, а господар викидав дрібну срібну монету і всі по черзі вмивалися. Це називалося «вмиватися крашанкою», щоб бути здоровими і щасливими. Якщо була дівчина на виданні, то вона вмивалася першою, щоб швидко вийти заміж.

Свячене додому несе господар, спочатку обходить з ним все своє господарство (Гуцульщина і Бойківщина): стайні, стодоли, хліви, пасіку, всю свою маржинку (худібку), вітаючи їх з Воскресінням Христовим. Обійшовши господарку, господар йде до хати, де його із свічкою в руках зустрічає господиня. Родина зустрічає свячене стоячи. Господар христосується, поцілувавшись тричі з кожним.

Після спільної молитви родина сідає за столи для розговіння, яке починається з розрізаного на кусочки за кількістю членів родини, свяченого яєчка. В перший день Великодня нічого не варять і не ходять в гості.

Великдень – свято радості, веселості, що об'єднує всіх. На дзвіницях виграють дзвони, дзвенять співи веснянок та гаївок, чути веселі гучні привітання, розмови під радісний сміх – все це створює чудово – дивну музику високої радості Великодня, дня весни, дня перемоги життя. Добрі знайомі та родичі на Гуцульщині обмінювалися свяченим, христосувалися, бажали собі веселих і щасливих свят, здоров'я, щасливого одруження, приплоду від маржини тощо.

Поливаний понеділок. Колись ритуал обливання водою другого дня Великодня був розповсюджений по всій Україні, залишившись до цього часу в Галичині та поодинокі в селах Поділля та Київщини. Вода, як і вогонь, має очищувальну силу.

А на майданах біля церков після Служби Божої продовжуються веселі ігри молоді та діточок, що намагаються наслідувати старших братчиків та сестричок, луною стеляться пісні гаївок і хороводів. Ввечері всі повертаються до своїх домівок, щоб після нічного відпочинку продовжити святкову радість третього Великоднього дня.

Ліда Левицька

Писанка та її символи

Початок української писанки губиться в далекій давнині. Найстарші декоративні яйця, знайдені в Україні, це поливані керамічні яйця X – XII століття. Символи на них свідчать про їх дохристиянське походження.

Народження нового життя з „мертвого яйця” було великою загадкою в давні часи. Сила яйця творити нове життя зробила його важливим символом у весняних обрядах багатьох народів. З приходом християнства на Україну яйце було включене до Великодніх обрядів, та від тоді писанка пов’язується виключно з Великоднем.

Найстарші писанки не збереглися до нашого часу. Однак мистецтво писанки живе досьогодні. Українській селянці завдячуємо, що зберегла це мистецтво. В тяжких умовах життя, зболілими від важкої праці руками, вона плекала писанкарство на високому естетичному рівні з глибоким символічним значенням. В Україні панувала традиція, що матері передавали вмільсть писання писанок своїм дітям, звичайно дочкам, з покоління в покоління. В доказ того наведу уривок вірша Ігоря Калинця „Писанка”:

Виводить мама дивним писачком
По білому яйці воскові взори.
Мандрує писанка по мисочках
Із цибулинним золотим узором,
З настоями на травах і корі,
На веснянім і на осіннім зіллі –
 І писанка оранжево горить,
 У філіграннім сплеті ліній.
 То вже вона як дивовижний світ,
 То вже дзвенить, як згусток сонця,
 Бувають буйно квіти у росі,
 Олені бродять в березневім сонці...

Писались писанки під час Великого посту. Ніхто, крім членів родини, не смів бути присутній, бо писанку треба було хоронити від злого ока. Дуже уважно вибирались свіжі яйця від молодих курок. Було теж важливо, щоб ті яйця були запліднені, бо незапліднені згідно з повір’ям приносили стерильність. Фарбу для писання в давніх часах виготовляли вдома. Був це вивар з лущиння цибулі, горіха, буряків, березової кори.... Для писання писанок вибирали ясний, погідний день. Писанкарка вмивалась в теплій „молочній” воді, заплітала волосся в тугі

коси, вдягала білу сорочку, щоб писанка чисто писалася, і, тричі перехрестившись, проказувала молитву.

Різноманітність символів української писанки віддзеркалюють особливості окремих районів. Однак деякі символи знаходимо у всіх частинах України. Між ними на першому місці є сонце, як джерело світла, тепла і життя. Найбільш натуральним зображенням сонця на писанці є коло. Восьмигранна зірка, яку також називають рожею, первісно зображувала сонце. Писанка, удекорована символами сонця, мала чудодійну силу. Вона могла чарувати і благодіяти сонце про охорону від недуг, нещастя, злого ока.

Другим із найдавніших символів – це безконечник. Його рисують, як безконечно кручену лінію по поверхні цілого яйця у багатьох відмінах і комбінаціях. Якщо він нарисований вертикально, то це вуж, добрий знак. В давнину вужа вважали охоронцем домашнього вогнища. Інша відміна безконечника – це „циганська дорога”, на якій, згідно з повір’ям, злий дух буде безконечно блукати й не буде докучати людині.

Постійним джерелом для писанкових символів була природа. На писанках зображали високо стилізованим способом листки, квіти, овочі або цілі рослини. Часто рисували дерево, як символ життя. Писанка з рослинними узорами мала силу допомагати рослинам рости і давати людині багатий урожай.

Тваринні символи мають подвійне значення: щоб власник писанки був здоровий, сильний і витривалий, та щоб його тварини були здорові й плідні. Рисували оленів, риб, коней, птахів. Птахи, як вісники весни, символізують відновлення життя і природи. Олень символізує довге життя і заможність.

У декоруванні писанок домінують геометричні символи й узори. Писанкарка ділила яйце простими лініями на трикутники, квадрати, пояски. Такий підхід давав площини, в які легко було вписувати орнаменти. Дуже популярним символічним поділом є „сорок клинців”, який з приходом християнства означав сорок днів посту, сорок днів побуту Ісуса Христа в пустині, або сорок мучеників.

Після прийняття християнства в Україні додалися нові символи – хрест у різних видах, церковці, дзвіниці, декоративні написи „Христос Воскрес”.

Слід підкреслити, що крім орнаменту, символічне значення на писанці мають також кольори. Червоний (колір сонця) – символізує щастя і любов. Жовтий (як місяць і зорі) – багатство й плодovitість. Зелений (колір весни) – урожай, збіжжя. Синій (символ неба) – здоров’я.

Єдність цих кольорів у писанці разом із різними символічними зображеннями представляє бажання: щастя, любови, багатства, здоров’я. Писанка в народних віруваннях має чарівну силу. Її дарують на Великдень членам родини, дітям, закоханим, чи друзям на доказ приязні, пошани й любови. Залишають також писанку помершим на могилі.

Старовинний звичай писання писанок для нас, розсіяних по цілому світі, це Євшан-Зілля. На маленькій писанці, на якій з любов’ю виписували восковими узорами свої думки і почуття наші предки, ховається лік від ностальгії, туги за давно минулим та бажання зблизитись до нашої далекої, любої України. Але не тільки туга за минулим, але й віра у краще майбутнє захована у маленькій чарівній писанці.

Хочеться вірити, що сьогодні у вже вільній Україні під час Великого посту з писальцем у руках не одні дівочі уста шепочуть ту старовинну молитву, яку передала їм бабуня чи мати:

„Свічко воскова, світися, воску жовтий, топися, писанко великодня, пишися, на щастя, на довге життя”.

Опрацювала **Ярослава Панчук**,
культурно-освітня референтка
74-го Відділу СУА, Чікаго.

Зоя Когут

ПРОЛІСКИ

О, проліски з невинними листками,
Улюбленці мої безпретенсійні,
Вітаю вас! Тужила я за вами
Роками... І в хвилини безнадійні

Я думала: якщо стеблу малому
Бог силу дав зимовий лід пробити –
Чи ж можу я тоді стогнати з втоми
Й не борсатись? І не хотіти жити?

О, проліски! Життя мого ходою
Ми все йшли разом у журбі і щасті.
Хтось в лист поклав вас ніжною рукою...
Молю, мій Боже! Май цю руку в ласці!

* * *

О, БОЖЕ!

Спаси нас від політиків дурних
І від ораторів банальних!
Спаси нас від вечер спільних
І від „казаній” кларикальних!
Найбільше ж Ти нас упаси
Від геніїв негеніяльних! Амінь!

* * *

ГАЇВКА-ВЕСНЯНКА

Положу я кладку через муравку, вербову!
Ой, рано, рано, вербову!
Час нам, дівонькам, додому!
Ой, рано, рано, додому!
А ти, Марисю, тут зостань!
Ой, рано, рано, тут зостань!
Прийде Іванко, –ручку дай!
Ой, рано, рано, ручку дай!
Подай рученьку молодцю!
Ой, рано, рано, молодцю!

Записана в с. Довголіська на Підляшші.

11-ий ВЕЛИКДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ В ГРЕЦІЇ

Хресний хід

У барвистих шатах весняного буйноцвіття знову приходить час величний і жаданий празник – світле Христове Воскресіння.

Православні і греко-католики, християни інших конфесій щоразу з благоговінням чекають свого найголовнішого свята, яке символізує перемогу життя над смертю і переповнює кожного почуттям безмежної радості, всепрощення і любові до ближнього. Воскресіння Христове нагадує нам про істинну мету нашого земного шляху, наповнює життя змістом і вселяє впевненість у наші серця. Здолавши смерть своїм Воскресінням, Спаситель і нам допомагає перемогти щоденні труднощі. Ми віримо, що з Божим благословенням повернуться до нас правда і справедливість, а це додасть нам сили і мудрости, аби творити щасливе заможне життя.

„Віддзвонили дзвони і в Елладі, і не тільки для греків, а й для людей усіх національностей, які проживають на грецькій землі. Вперше прозвучало звернення до Бога українською мовою в церкві св. Трійці, що в Атені (Афінах). Вперше українська громада в Греції мала можливість послухати святкову Літургію рідною мовою. Зі сльозами радості в очах і з великою увагою слухали наші співвітчизники промову архімандрита Сергія, який, привітавши всіх зі святом Христового Воскресіння, висловив глибоку подяку грецькому народові за теплоту і щирість, з якою він приймає віруючих всього

світу... За українською традицією о. Сергій освятив гарно оздоблені кошички з пасками, крашанками, писанками, ковбасою. За пропозицією архімандрита Сергія прозвучав гімн України... і почалися весняні хороводи... Всім хотілося сфотографуватися на згадку з веселим і щирим священником з Ірландії, який всю свою любов, віру, знання, добро вже десятки років віддає українцям усього світу, а сьогодні приніс на грецьку землю часточку самої України”. Цей витяг ми зробили з 11-го числа української газети «Вісник-Агеліафорос» від 24 квітня 1998 р.

„Церква св. Трійці, що в Атені у Великодню неділю була вщерть заповнена українцями з усіх куточків Греції, що прийшли воздати честь Богові, помолитися рідним словом і, що не менш важливо, відчутти себе не самотнім і, хоч не на рідній землі, але серед своїх.

Завдяки старанням і наполегливим зусиллям з боку редакції газети «Вісник-Агеліафорос» та на запрошення громади «Журавлиний край» (голова – Маслюк Галина) до Атен з Риму прибув греко-католицький священник отець Святослав (Шевчук), щоб відправити святкову Літургію. Ми також мали можливість прийти до сповіді, посвятити паски, а то й просто поговорити з цією випромінюючою тепло, любов, перейнятою всіма нашими болями і проблемами людиною, яка так щиро бажає допомогти всім і кожному. Сказати щиро, перед святом були сумніви, чи зможемо ми, відлучені стільки років від церкви, провести Службу Божу без диякона, без церковного хору, чи знаємо або ж пам'ятаємо церковні пісні. Яким же було приємним здивування (це висловив і присутній на святі архієпископ Анаргірос), що всі виконували і знали напам'ять Пасхальну утрєню, канон Пасхи. Багато жінок співали колись в церковних хорах. І вже після Служби одна з них запропонувала зустрічатися частіше, щоб проводити репетиції. Зворушувало все: і те, що нас так багато, і те, що ми тримаємось наших традицій, і те, що Великдень приносить в наші серця очищення, віру і надію. Не залишилося жодного байдужого від проголошеної отцем Святославом проповіді: вона відбивалася луною у серцях людей, бо говорив він про те, що болить, що змушує переосмислювати наше

життя, що спонукає замислитися над кожною хвилиною нашого буття... Земля обіцяна для нас – це наша Україна. І віриться, що сльози, які з'являлися на очах, це сльози не тільки нашого болю, а й глибокої надії. Радісну вістку сповістив нам о. Святослав, виголосивши, що бажають вступити в шлюб дві українські пари.

Після освячення пасок о. Святослав попросив зібратися всіх у залі біля церкви, щоб вирішити деякі організаційні питання. Було повідомлено, що українська громада в Греції має можливість мати постійно свого священика при церкві св. Трійці, але для цього треба зібрати принаймні 300 підписів... Також обговорювалось питання згуртованості українців у Греції, як ми, як громада, можемо допомогти один одному, бо, як наголосив отець, те, що роз'єднане, завжди приречене на провал...

Що краще говорить за нас, як не просто виголошені слова, а наші благородні вчинки. Так і о. Святослав благодійно всі гроші, зібрані від богослужіння, віддав у фонд газети «Вісник-Агеліафорос», бо газета може вижити зараз тільки завдяки підтримці кожного з нас, оскільки вона – наш голос, наша підтримка. Редактор газети пані Галина Маслюк щиро подякувала отцеві, підкресливши, що це перший добродійний внесок у фонд газети. Незапланована, але дуже щиро прозвучала „Многая літа” в подяку о. Святославу.

Хочеться радісно закінчити цю статтю. Але чомусь перед очима постає картина, як біля церкви, коли вже всі розійшлися, самотньо сиділа на лавці і їла освячену паску українська жінка. А може там, в Україні, діти думають про свою маму... І все ж. Ми не самотні. Бо з нами – Бог, з нами – віра. Христос Воскрес! Хай наша віра так само воскресне і допомагає нам жити.

Р. S. Редакція газети з радістю повідомляє своїх читачів, що під час богослужіння в Томину неділю було зібрано понад 300 підписів і, що через два місяці українська спільнота Греції

матиме свого постійного священика”. Цей витяг ми зробили з 32-го числа газети «Вісник-Агеліафорос» від 21 квітня 1999-го року. Цей Великдень став відправною точкою у формуванні української греко-католицької громади Греції. Отець Святослав (Шевчук) неодноразово відвідував Грецію, аж поки завдяки його зусиллям та за рішенням Блаженнішого Любомира Гузара до Греції не приїхав на постійно о. Ярослав, а після його несподіваної смерті за кілька років о. Любомир (Даців), який опікується громадою до сьогоднішнього дня.

За час своєї діяльності Товариство української діаспори в Греції „Українсько-грецька думка” нав'язало співпрацю з чисельними установами, організаціями, товариствами в Україні та діаспорі, стало членом українських організацій, створило недільну школу, організувало осередки в інших містах та на островах Греції, доклало зусиль для оздоровлення в Греції сотень українських дітей, випустило програми про Україну на грецькому телебаченні та в пресі, видає книги на українську тематику, сприяло приїзду творчих колективів з України, взяло участь у чисельних конкурсах та багатонаціональних фестивалях, що проводяться в Греції, веде переписку з установами в Україні та цілому світі, тощо. Для більш активної діяльності на благо української справи та для вагоміших можливостей впливу на складні для української нації процеси, що відбуваються сьогодні в Україні, Товариство влилося у велику українську родину і є багаторічним членом Європейського та Світового Конгресів Українців.

За цей час в Атенах було проведено Нараду голів Європейського Конгресу Українців у листопаді 2002 р., а також три Форуми української діаспори (2006, 2007, 2008 рр.), на яких загалом побувало понад 450 представників з України та української діаспори.

Сьогодні надворі 2009-ий рік. Світле Христове Воскресіння єднає всіх людей і всі народи.

Дорогі друзі! Сердечно вітаємо Вас з радісним святом духовності і надії – Світлим Христовим Воскресінням! Нехай Великдень вселяє у вас надію на добро і справедливість, переконує жити за законами любові і поваги до людей. Нехай будуть успішними наші з вами зусилля по збагаченню традицій і відновленню духовності українського народу.

—Управління Товариства української діаспори в Греції, „Українсько-грецька думка”.

Рубрику веде
Марта Тарнавська

Жіноча преса в Америці: журнал “Ms.”

З нагоди 30-річчя журналу “Наше життя” – тобто понад тридцять років тому – відбулася в Нью Йорку велелюдна святочна зустріч. Це було точно 3 лютого 1974 року і в програмі цього свята, крім зустрічі з читачами і виставки унікальних матеріалів, відбувся також симпозіум про жіночу пресу. Свято зорганізувала редактор “Нашого життя” Уляна Любович, а з доповідями виступали члени редакційної колегії – Любов Волинець, Світляна Луцька, Марта Тарнавська і Христина Навроцька. Симпозіум зробив помітне враження на слухачів, а були серед них і деякі визначні журналісти української діаспори. І от у висліді, редакція найпрестижнішого журналу української діаспори – “Сучасність” – звернулася до Уляни Любович з пропозицією, щоб доповіді симпозіуму надрукувати у “Сучасності”. Так і сталося. В числі за липень-серпень 1974 року в журналі “Сучасність” появилися доповіді: Люби Волинець про українську жіночу пресу в минулому, Світляни Луцької про жіночу пресу в УРСР і моя – про жіночу пресу Америки.

У своїй доповіді я звернула була увагу на багатство американської жіночої преси, на широку скалю різноманітних видань – від традиційної преси естаблішменту, що друкується мільйоновими тиражами, до молодшої своїм стажем і менше поширеної преси т.зв. “жіночого визволення”, яка до традиційних американських визначень жіночої сфери – family, food, fashions, furnishings додала ще одне ф – feminism.

Про молоденький тоді журнал “Ms.” (назва, яка згодом прийнялася в суспільстві і подекуди витіснила, а то й зовсім замінила раніше вживані титули Miss і Mrs.) я тоді була написала:

“Серед видань нової генерації найбільшого успіху зазнав журнал “Ms.”, що виходить тепер півмільйоновим накладом і здобув собі забезпечену фінансову базу. “Ms.” віддзеркалює нову змінену роллю модерної жінки, аналізує причини цієї зміни і наслідки її для жінок, для щоденного життєвого побуту, для суспільства в цілому. Матеріяли “Ms.” просякнуті феміністичною ідеологією та призначені передусім для освічених, “визволених” жінок. В “Ms.” можна знайти багато цікавого й різноманітного, але тут даремне шукати гороскопів, ручних робіт, куховарських приписів, косметичних порад чи ілюстрованих оглядів нової моди. Тоді, як преса естаблішменту дає силуетки жінок, що стали відомими тільки завдяки успіхові їхніх чоловіків, “Ms.” пише про визначні жіночі індивідуальності...”

І закінчувала я свою статтю такими висновками:

“Про майбутнє нової генерації жіночої преси в Америці говорити ще мабуть передчасно. Чи втримається вона, чи переможе? Чи стане сама колись естаблішментом? А чи може занидіє за рік-два і поступово зникне взагалі з горизонту?”

Все таки, я вважала, що

– “... велике поширення і фінансовий успіх журналу “Ms.” довели всім традиціоналістам, що модерної визволеної жінки, яка домагається своїх прав, не можна собі легковажити. Навіть якби завтра вся преса визвольного жіночого руху перестала існувати, то свіжий вітер, нова атмосфера, що її цей рух впровадив у суспільство, почала провівати вже і крізь вікна традиційної жіночої преси...”

Ось і минуло з того часу понад тридцять років. Журнал “Ms.”, заснований в грудні 1971 року, живе і до нині. Він помітно відрізняється від інших американських видань жіночої преси. Тоді, коли, наприклад, видання такі, як “Ladies Home Journal”, “Cosmopolitan”, “Glamour” та їм подібні, виходять масовими накладами щомісяця і завалені кольоровими реклями бізнесів, які продають косметику, одяг, ліки, харчі – то “Ms.”

є серйозним кварталником, де реклам майже немає, хіба якісь оголошення видавництв чи фондаций. Це значить, очевидно, що журнал на протязі свого існування страждав від фінансової нестабільності і натрапив на опір рекламодавців.

Переглянувши чотири номери за 2008 рік, я розумію в чому справа. Журнал свідомо звертає свою увагу на серйозні проблеми нашого часу і не боїться контрверсії. Що більше – це журнал, який чимало уваги присвячує проблемам жінок поза самою Америкою, наприклад, жінкам мусульманського світу, міжнародній сексуальній торгівлі жінками, випадкам насильства серед жінок в американській армії, причинам голоду і бідності, поширенням СНІДу, проблемам дітей ув'язнених матерів, коштам війни, продукції і продажі токсичних іграшок, дискримінації монахинь у католицькій церкві і прибиральниць в робітничих профспілках, недостачам американської системи освіти, виховання і здо-

ров'я, і тим подібним дразливим темам.. Регулярні рубрики в журналі подають короткі новинки про успіхи жінок, про нове законодавство і судові рішення, що стосуються жінок, про політичні програми партійних лідерів. Крім рецензій на нові видання, є ще короткі анотації вибраних книг, що можуть бути цікавими для читачів, а також вибраних фільмів – в кіно-театрах і на дискетах. Жіночі силуети – це не сенсаційні портрети кінозірок, а нариси про жінок – політиків США, Аргентини, Ліберії, Ізраїля, Пакистану, письменниць сьогодення і минулого. Журналові, який не продає косметики ані ліків, а зачіпає болючі важливі теми життя, нелегко здобувати фінансову підтримку. Від грудня 2001 року власником-видавцем журналу є Feminist Majority Foundation. Листи до редакції, які обговорюють матеріали друковані в журналі, а їх у кожному номері велика кількість, свідчать про зацікавлення і живу участь великої читацької аудиторії.

На обкладинці

Зоряна Сохацька народилася в місті Калуші Івано-Франківської обл., Україна. Студіювала в Косівському училищі прикладного мистецтва та у Львівській Академії Мистецтва. Її праці були виставлені в Україні, Польщі, Росії і США. Зоряна працює як текстильний художник і є інструктором мистецтва в Ukrainian Heritage School, Jenkintown, PA. Батік і розпис на тканині дає змогу Зоряні вільно себе проявити, випробувати різні види техніки, включаючи графіку, мозаїку чи скло на тканині. На обкладинці журналу мистецький твір, ручно мальований на шовку, обрамований пряденою вовною (розмір 35 × 50). Це середня частина гоблени, яка складається із ще двох менших. Одна з менших зображена на зворотній сторінці обкладинки журналу. Зоряна є членкою 43-го і 128-го Відділів СУА Округи Філядельфії. Вона також є референткою культури при Окружній Управі СУА у Філядельфії. (Світлина подала Ірина Бучковська, 67-ий Відділ СУА, Округа Філядельфія).

Життєві мудрощі

Людина має в житті дві можливості: учитися, щоб щось вміти,
або ж керувати людьми, які щось уміють.

Тільки чужими очима можна бачити свої недоліки.

РІЧНІ ЗБОРИ ОКРУГИ ДІТРОЙТ

21-го лютого 2009-го року відбулися звітно-виборні Річні збори Дітройтської Округи за 2008 рік. Молитвою і виконанням гімну СУА збори відкрила голова Округної Управи Дітройтської Округи Дарія Завадівська. Мовчанкою пом'янули членок, які відійшли у вічність.

Екзекутиву СУА репрезентувала на зборах 2-га заступниця голови СУА Анна Мацілінська – членка нашої Дітройтської Округної Управи, яка на 28-ій Конвенції СУА, що відбувалася у нас, в Дітройті, була вибрана до Екзекутиви СУА 2-ою заступницею голови СУА. Головою президії зборів вибрали Лідію Яхницьку, секретарем – Ганну Білінську. До президії запросили Лїду Колодчин та Наталію Гевко – Почесних членок СУА.

Для заощадження часу на звітних зборах протокол з попередніх звітно-виборних зборів був прочитаний ще до початку відкриття зборів членами Контрольної комісії Лїдою Казевич та Н. Гевко, про що п. Гевко прозвітувала присутнім на зборах. Вона відзначила, що протокол складений дуже добре, знайдено лише декілька зауважень щодо поданих в протоколі прїзвищ. Протокол з вказаними зауваженнями було зборами прийнято в цілому. Після прийняття порядку нарад приступили до заслухання звітів голів Відділів, членів Округної Управи та референток.

В Окрузі 11 відділів СУА. Кожна із голів прозвітувала про роботу дорученого їй Відділу, а також про виконання завдань по підготовці та проведенню 28-ої Конвенції СУА, яка відбувалася у нас, в Дітройті; про відзначення 75-ліття Голодомору, Дня Незалежності України, 40-ліття Стипендійної Акції СУА, про працю „Світличок” та ряд інших добрих справ, проведених Відділами.

Кожна із референток Округи прозвітувала про свою працю, де чітко була подана їхня діяльність за звітний період. Заслухали звіти членів Округної Управи та звіт голови округи Дарії Завадівської, яка в своєму звіті відмітила проведену нею особисту роботу та віддану працю союзнок Округи, особливо відзначивши добудову домівки СУА та підготовку і проведення 28-ої Конвенції СУА. Звіт Контрольної комісії подала Лїда Казевич. Контрольна комісія

перевірила всі фінансові книги Округи та надала абсолюторій уступаючій Управі. Грамотами від Округи були нагороджені Ніна Василькевич, Катерина Кизима, Віра Сїра та Е. Пашкевич.

Привіт від голови СУА Маріянни Заяць відчитала Анна Мацілінська. Голова СУА дуже шкодувала, що через обставини, які склалися, не змогла бути присутньою на зборах. Передала від імені Екзекутиви та Головної Управи СУА вітання з нагоди Річних зборів, вдячність за віддану працю завданням СУА та особливу подяку за Конвенцію, яка відбулася на дуже високому рівні. Завдання на майбутнє – це нове членство, нова молода сила, яка є так необхідна для продовження нашої плідотворної праці. Це також і нова стратегія проектів в Україні. Цілей наша організація має багато і Головна Управа підходить до них дуже серйозно. Але ми повинні продовжувати працю наших попередниць!

Округа Дітройт є найстаршою в Союзі Українок Америки. Наші союзняки мають величезні заслуги перед організацією, до якої кожна належить, перед своїм народом, врешті, перед Господом Богом. Наша Округа є однією з найкращих Округ СУА.

Округна Управа на 2009 рік вибрана в такому складі: Лідія Казевич – голова, Анна Мацілінська – перший заступник, Наталія Гевко – другий заступник, Ніна Василькевич – протоколярний секретар, Ольга Лісківська – кореспондентський секретар, Ірина Шумило – скарбник, Софія Кошів – фінансовий секретар.

Референтури: Віра Крива – пресова україномовна, Єлисавета Кучер – пресова англomовна, Ірина Прийма – зв'язки, Рута Шамрай – організаційна, Катерина Кизима – виховна, Ганна Білінська та Руслана Пронко – культурно-освітні, Галина Палмер, Анет Стадник, Рома Дигдало – суспільна опіка, Світляна Кордуба – стипендійна, Марта Король-Скальчук – мистецька, Дарія Конюх та Лідія Михайлович – архів, Лїда Колодчин та Галина Турнер – адміністрація домівки, Марселя Хом'як та Джулія Стойко – господарські.

Контрольна комісія: Дарія Завадівська – голова, Лідія Яхницька, Стефанія Король, Мирослава Бараник, Маруся Зарицька-Червійовська – членки.

Віра Крива,
пресова референтка округи

Загальні збори 12-го Відділу СУА ім. Олени Пчілки, Клівленд, Округа Огайо

Членки 12-го Відділу СУА. Стоять (зліва): Люба Дармохвал, Леся Оленчук, Ліда Базарко, Володимира Краснянська, Наталка Мягка, Пет Крутиголова, Надія Дейчаківська, Єлисавета Рилова, Рома Мирман, Люба Мудра, Дарія Федорів, Оксана Баслядинська, Марійка Василина. Сидять (зліва): Ліда Вирста, Іда Котелевець, Наталка Онисько-Симс, Галя Погляд, Фаїна Сива, Ніла Бендюк. Відсутні: Зоряна Бессер, Арета Надозірна, Гелен Шіпка, Дарія Войтина, Неля Винярьська, Аня Вирста.

42-гі Загальні збори 12-го Відділу СУА ім. Олени Пчілки відбулися 22-го лютого 2009 року. Діяльність Відділу у 2008 році була спрямована на збереження мети нашої організації. Весняний ярмарок „Віднайдені скарби” та передріздвяний базар з мистецькими виробами забезпечили Відділ потрібними фондами.

23-го серпня членки Відділу вітали громадян перед церквами з 17-ою річницею незалежності України, прикріплюючи кожному синьо-жовту стрічку. Таким способом було зібрано понад 1200 доларів і передано через Головну Управу СУА потерпілим від повені в Західній Україні.

Відділ утримує трьох стипендіятів у Києві. Вже понад 15 років наш Відділ допомагає Союзові Українок у Херсоні. Кожної осені відправляються пакки з одягом, іграшками та ласощами для дітей, які знаходяться в сиротинцях та в дитячому будинку для неповносправних діточок. Наша референтка суспільної опіки Ніла Бендюк влітку побувала в Херсоні, де зустрілася з тамтешнім осередком Союзу Українок, яким керує Олена Колісниченко.

12-ий Відділ СУА нараховує 26 членок, з яких 6 неактивні. Загальні збори виділили для

Українського Музею в Нью Йорку 500 доларів і на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” 400 доларів. Заплановано перевидати нашу куховарську книжку, тираж якої вже вичерпано, а потреби є дальше.

Двічі на рік (літній пікнік і Різдвяна зустріч) членки сходяться, щоби в товариській, дружній атмосфері приємно провести час і міцніше здружитися.

Нову управу Відділу вибрано в такому складі: Наталка Онисько-Симс – голова, Дарія Федорів – заступниця голови і культосвітня референтка, Лідія Вирста – протоколярна секретарка, Фаїна Сива – кореспонденційна секретарка, Володимира Краснянська – скарбник.

Референтури: Ніла Бендюк і Єлисавета Рилова – суспільна опіка, Рома Мирман і Пет Крутиголова – господарські, Люба Мудра – зв'язків, Надія Дейчаківська – пресова, Люба Дармохвал – стипендійна, Наталка Мягка – музейна, Марійка Василина і Оксана Баслядинська – архівні, Пет Крутиголова – імпрезова.

Контрольна комісія: Галя Погляд, Анна Вирста, Дарія Войтина.

Надія Дейчаківська, пресова референтка.

Branch 98 Holds Annual Meeting, Elects Officers, and Reviews Accomplishments for 2008

*Front row (from left) Irene Krawczuk, Victoria Mischenko, Anna Krawczuk, M. Orysia Jacus.
Back row (from left) Maria Polanskyj, Luba Bilowchtchuk, Margaret Putykewycz, Halyna Jakubowicz,
Elizabeth Barna, Oksana Koziak.*

UNWLA Branch 98 of Holmdel/Middletown, New Jersey, held its annual meeting on February 1, 2009, with a full agenda that included elections as well as a review of branch activities of the past year. Yaroslava Mulyk, UNWLA New Jersey Regional Council representative, presided over the meeting.

Reelected for a second two-year term were Branch President Victoria Mischenko, Secretary Irene Krawczuk, and Treasurer M. Orysia Jacus. Luba Bilowchtchuk retained her position as Chair of the Scholarship Committee. Newly elected members included Elizabeth Barna, Vice-President; Maria Polanskyj, Social Welfare Chair; and Anna Krawczuk, Auditing Chair. All officers submitted annual reports highlighting the branch's accomplishments in 2008.

Branch 98 engaged in a variety of fundraising and social welfare activities during 2008. The branch has a membership of only 14 women but was nevertheless able to achieve a number of important goals. We were especially proud to have raised \$3,575 that was forwarded to the UNWLA National Social Welfare chairwoman for the flood victims in Western Ukraine. This was accomplished through the hard work of all branch members and

the generosity of many supporters to whom we are very grateful.

The February 2008 issue of *Our Life* was dedicated to the 40th anniversary of the UNWLA's Scholarship/Children-Student Sponsorship Program. The cover featured photographs of all of the chairwomen of the program since its inception, including three of our members: Anna Krawczuk, Luba Bilowchtchuk, and Maria Polanskyj, who is the program's current National Chairwoman. Another branch member, M. Orysia Jacus has served as program treasurer for more than 20 years and was recognized for her dedication at the XXVIII UNWLA Convention. Together with Dr. Daria Nowakiwsky-Lissy of Branch 54 (Wilmington, DE), these four Branch 98 members constitute the committee that administers the program. Additionally, our branch president, Victoria Mischenko, serves as the administrator of the Scholarship office in Matawan, New Jersey. We are proud of the time, energy, and hard work our volunteers devote to this important cause.

Other branch members and friends have supported the Scholarship program in a variety of ways. In 2008, members raised \$1,000 towards administrative costs and \$7,375 in stipends for a

total of \$8,375. The branch itself sponsored one student in Ukraine while 6 members individually funded 22 stipends that supported a number of students. Branch members also reached out to friends who, in turn, generously funded 19 stipends. Through these collaborative efforts, Branch 98 succeeded in providing stipends to 42 students in Ukraine and 3 students in Brazil. We are grateful to everyone who contributed and look forward to continuing our efforts in support of this valuable program in 2009.

The XXVIII UNWLA National Convention was held in Michigan in May 2008. Our branch was well-represented at this important triennial event. President Victoria Mischenko, Treasurer M. Orsysia Jacus, and Luba Bilowchtchuk were branch delegates, while Maria Polanskyj and UNWLA Honorary President Anna Krawczuk attended in their capacity as members of the UNWLA National Board. Everyone reported enthusiastically on the weekend event, which included a very full program and which most importantly ensured the continuity of the work of our organization with newly elected leadership.

In support of *Our Life*, Branch 98 members voted to fund a subscription for Ilisa Debeliuk of Soyuz Ukrainok in Kyiv, Ukraine. In addition, one of our members funds a subscription to one of the Ukrainian Catechists in Prudentopolis, Parama, Brazil. We encourage other UNWLA branches to

consider doing the same, knowing how interested and appreciative Soyuz Ukrainok of Ukraine branches are of the material published in *Our Life*. The magazine not only keeps them informed of our activities but also is a teaching tool, especially the English-language pages.

The fundraising events during the year also included two social events: an annual picnic and a Christmas party both of which were well attended and enjoyed by all. Members also raised funds by gift-wrapping at a local Barnes and Noble bookstore. A new event for the branch in 2008 was participation in the retail store Lord and Taylor's "Benefit Bash." The store invites nonprofit organizations to participate in a sales day at the store with profits being returned to the organizations. Events of this kind enable us to fulfill our annual obligations to the UNWLA, the New Jersey Regional Council, and the Ukrainian Museum in New York.

During the year, the branch made efforts to expand its membership and to solicit speakers on topics of importance to the Ukrainian and American community.

Branch 98 closed 2008 with a sense of accomplishment. This year, we are celebrating our 21st anniversary.

Irene Krawczuk, Branch 98 Secretary

Загальні збори 106-го Відділу США ім. Олени Теліги, Гартфорд, Округа Нова Англія

22-го лютого 2009 р. відбулися Загальні збори 106-го Відділу США ім. Олени Теліги в Гартфорді, Коннектикут. Головою зборів була Надя Гафткович, секретарем – Тереня Глух. Окружну Управу репрезентувала Галина Шулевська, заступниця голови.

Нову управу Відділу вибрано в такому складі: Галина Шулевська – голова, Меланя Кузьма – заступниця голови, Люба Кінах – протоколярна секретарка, Валентина Чудовська – кореспонденційна секретарка, Ольга Якимів – скарбник.

Референтки: організаційна – Галина Балабан, мистецько-музейна – Роз Воробель, пресова (укр. мова) – Валентина Чудовська, пресова (англ. мова) – Оксана Оприско, суспільної опіки – Людмила Хмелівська, стипендійна – Меланя Кузьма, господарська – Інна Стахів і Лана Бабій, архівна – Віра Ціропалович.

Контрольна комісія: Тереня Глух – голова, Олеся Коцур і Ірена Бойко – члени.

Валентина Чудовська, секретарка.

„Покаяння двері відкрий нам, Життєдавче”

8 березня членки 33-го Відділу СУА ім. Лесі Українки в Пармі, Огайо зібралися у своїй домівці на запусти. Це традиційна гостина перед Великим Постом, що в ній беруть участь самі заміжні жінки, назване в народі „бабське пущення”.

Гостину розпочала голова Відділу Оля Дем’янчук молитвою за упокій душі всіх (а їх 74) членок, що відійшли у засвіти за 57 років існування Відділу, зачитавши їх поіменно. Адже в час посту дуже важливе поминання померлих. Голова і всі члени нашого Відділу привітали нову (з 50-літнім стажем) членку 33-го Відділу СУА Марію Пачин, яка довгі роки була членкою СУА в Лорейні, а потім вільною членкою СУА.

Відтак Оксана Шараневич прочитала вірш М. Маморського „Христос Воскрес” і коротко розповіла про походження і значення слів „пущення-запусти”, адже „усе на світі діється із справедливого допущу Божого”. Господь допускає нашу душу і тіло у час покаяння. О. Шараневич пояснила мету посту і її досягнення, а саме:

- утримання від їжі без наповнення посту духовним змістом є лише дією;
- піст – це час смирення душі, шлях до покаяння;
- остання неділя перед початком Великого Посту носить назву „Прощеної”;
- піст є зброєю мужніх, школою подвижників;
- піст і молитва – це два крила, за допомогою яких ми наближаємося до висот виконання заповідей Божих.

Найголовніша заповідь закликає любити Бога всім серцем своїм, всією душею, всією силою, взагалі всією істотою своєю. Сам Господь після свого хрещення вийшов у пустелю, де молився і постив 40 днів, даючи нам приклад духовного посту й перемоги над дияволом.

А на запитання парафіянина: „Що не можна їсти у час посту?” Один із преподобних отців відповів: „Своїх ближніх”.

Львівський Собор 1991 року полегшив вірним давній тяжкий піст: у вівторок, четвер і суботу можна їсти м’ясо, перед тим змовивши 5 разів „Отче наш...”; у понеділок, середу і п’ятницю – з „набілом” і так аж до Вербної (Шуткової, Квітної) неділі.

Після такої цікавої розповіді членки ділилися спогадами про цей чудовий час спокути і готування себе до Великодня, про писання писанок в рідних батьківських домівках, а також про ті великі зусилля, які члени СУА вклали у збереження рідних традицій на американській землі.

Ця жертвна праця союзнок справді подиву гідна! Я низько схиляю голову перед їхньою силою волі (наша 101-літня Емілія Воляник не пропустила ще жодних ширших сходин і запустів теж), перед їх незгасаючою любов’ю до всього рідного, до України.

Крім спогадів, кожна союзнянка демонструвала свою улюблену великопісну страву. Чого тільки не було на столі! І при цьому членки обговорили питання підготовки Великодніх кошчків для наших членок, які є в лікарнях, старечих домах, чи хворі вдома; збірку під церквами у Вербну неділю (а що роблять в Україні?!).

Не обійшлося і без Едварда Козака та його гуморесок „У Великодній піст” і „Як мі взяли до шпиталю”, які, як завжди, майстерно і з великим гумором прочитала Любомира Мичковська.

Закінчили свої сходини союзнянки молитвою і словами: „Покаяння двері відкрий нам, Життєдавче”.

Оксана Шараневич, пресова референтка
33-го Відділу СУА ім. Лесі Українки.

Хто навчився мовчати, той вміє розумно говорити.

Я знаю, що нічого не знаю, але є й такі, що й того не знають. (Сократ)

Найбагатший час – минулий, найзагадковіший – майбутній, найвідповідальніший – теперішній.

Загальні збори 108-го Відділу СУА, Нью Гейвен, Округа Нова Англія

Нововибрана управа 108-го Відділу СУА. Зліва: Дионізія Брочинська, Ярослава Горбата, Зоряна Мишталь – голова Окружної Управи, Арета Геран – голова Відділу, Ольга Фурманек.

Загальні збори 108-го Відділу СУА відбулися 15-го лютого 2009 р. у залі церкви св. Михаїла. У зборах брали участь Зоряна Мишталь, голова та Валентина Ширай, секретар Окружної Управи Нової Англії. Присутніх було 19 з 24-ох членок Відділу. Головою зборів була Рома Тібодо, секретарем Христина Мельник.

До новообраної управи Відділу ввійшли: Арета Геран – голова, Ольга Фурманек – заступниця голови, Дионізія Брочинська – секретар, Ярослава Горбата – скарбник. Референтки: Марія Анна Мікоска – суспільної опіки, Рома Тібодо – музейна, Дарія Марків – організаційна, Христина Мельник – виховна, Марія Антонішин – стипендійна, Ліда Хома – імпрезова, Марія Гуненко – культурно-освітня, Надія Троян – пресова. Контрольна комісія: Ганна Салемі – голова, Марта Рудик і Рома Тібодо – члени.

Уступаюча голова Відділу Ганна Салемі за гарну працю протягом двох років дістала признання членок Відділу і чудову писанку, яку вручила їй довголітня референтка суспільної опіки Ірена Гладка. Після зборів був смачний буфет з кавою.

Надія Троян, пресова референтка.

Гумор

– Хотемо віддати дочку до дитячої музичної школи.
– А слух у неї є?
– Слух чудовий! Як ми з чоловіком пошепки розмовляємо в кімнаті, то вона на кухні все чує...

– Чому ви називаєте цей хор мішаним? Адже в ньому тільки чоловіки.
– Але одні вміють співати, а інші – ні.

Завершення праці 47-го Відділу СУА ім. Лесі Українки, Рочестер, Округа Північний Нью Йорк

„Огню іскра великого повік не згасає...” – *Леся Українка*

Сидять. Зліва: Ірина Михайлюк, Мирослава Приймак, Марія Лилак, Анастасія Смеречинська, Зіна Джус Де-Бол – співголова Окружної Управи, Ірина Руснак, Татіяна Шутер, Марія Лозинська. Стоять. Зліва: Катруся Лялька, Аріядна Липчак-Бах, Анастасія Лучанко, Галина Тицька, Дора Сторожинська, Люба Білозір-Баран, Наталія Бабюк, Ольга Червінська, Христина Дзюба, Катруся Лялюк, Марія Сиплива, Марія Сипняк, Анна Сохоцька, Христина Ковч.

Неділя, 7-го грудня 2008 р. Спішу до залі школи св. Йосафата. Вітер снігом застеляє зір, проникаючи в кожен щілину. Сніжинки заглядають в очі, поколюють щоки, викликаючи бадьорість, енергію, хвилювання. А серце тривожать думки: чи прийдуть, чи не залякає хуртовина, чи безпечна дорога?

Входжу в приміщення, відкриваю двері, очі широко відкриваються від здивування, захоплення, радості – всі вже тут. Союзняки зосереджені, урочисті, адже зібралися на Надзвичайні Загальні збори 47-го Відділу Союзу Українок Америки. Тут і засновниці Відділу: Анастасія Смеречинська – перша голова Відділу, Мирослава Приймак, Ірина Руснак, Христина Ковч, Татіяна Шутер, Наталія Бабюк, Галина Тицька і ті, хто став членкою Відділу пізніше. Присутня співголова Окружної Управи Північного Нью Йорку, представниця Головної Управи СУА Зіна Джус-Ді Бол.

Відкриваючи збори, голова Відділу Ірина Руснак відмітила, що членки завжди були акуратними, пунктуальними, тому всі, хто зміг, вчасно прибули. Збори відкрила молитвою „Отче наш” і „Богородице Діво” за здоров’я тих, які не змогли прибути на збори.

В порядку нарад найважливішим стояло питання розв’язання Відділу. Застановившись над цим питанням, членки прийшли до висновку, що у зв’язку з віком і станом здоров’я Відділ треба розв’язати. Більшістю ніж дві треті голосів (25 членок) проголосували за розв’язання Відділу. Бажаючи стати Вільними Членками СУА відразу заплатили членську вкладку за 2009 рік.

Зіна Джус-Ді Бол зачитала привіт голови СУА Маріянни Заяць від імені Екзекутиви та Головної Управи СУА. В ньому голова висловила жаль, що ми змушені розв’язати Відділ і висловила подяку за відданість організації СУА впродовж 56 літ нашого існування. В привіті

сказано: „Ваша жертвність супроти США і Вашої української громади віддзеркалює щедрю душу української жінки, і молодше покоління жінок повинно Вас наслідувати. Результати Вашої праці запишуться в історії Союзу Українок Америки і по громадах, де Ви так активно діяли, де Ви були фундацією і провідниками. Допоможіть молодшому жіноцтву зміцнювати український жіночий рух, підносити авторитет жінки у громадському житті українців у світі”.

На цьому збори закінчились і всі разом сфотографувалися на пам'ятку.

В час Служби Божої, яка правилася в наміренні союзнок 47-го Відділу США, ми всі відчули надхнення і Боже благословення та просили дальшої Божої опіки в здоров'ю і подальшому житті.

Опісля всі перейшли до кафетерії школи св. Йосафата, підтримуючи одна одну через несподівану ожеледу з бурєю. Нас зустріла святково прибрана заля, а навколо – щирі усмішки і ласкаві погляди рідних, друзів, знайомих, гостей.

Зі словом до присутніх звернулася співзасновниця і голова 47-го Відділу США Ірина Руснак. Представила ініціаторів зорганізування Відділу та підкреслила, що перші наради ініціативного Комітету відбувалися в домі п-ва Смеречинських і Приймаків. Основуючі збори були в будинку товариства „Самопоміч”. Пані Ірина попросила всіх засновниць встати. Далі звернулася до присутніх: „Ми вдячні парохіві церкви св. Йосафата Кирилові Енджелов, як і всім попереднім отцям парохам за надання приміщення для наших місячних сходин. Ми дякуємо громадянству Рочестеру та околиць за підтримку у наших імпрезах, як відзначення концертами нашої Патронки Лесі Українки, а також за участь у кожнорічних обідах з програмою. Обіди ми варили самі. Дякуємо панові Роману Куцілеві, що присвятив одну програму по радіо нашому Відділу та за співпрацю в громаді.

В 1964 році ми відкрили „Світличку”, яку по двадцятьох роках перебрав 46-ий Відділ, опісля передав наймолодшому 120-му Відділові, який опікується нею до сьогодні. За живучість „Світлички” щиро дякуємо обом Відділам. Дорогим членкам нашого Відділу складаю щирю подяку, що розуміли працю нашої організації, були точні, працьовиті та солідарні. За нашу

взірцеву працю в роках 1982 – 1987 ми на двох Конвенціях США одержали грамоти першого місця між всіма Відділами США.

Знаємо, що ми всі ще хотіли б сходитися та бути в гурті, але поважний вік та різного роду недомагання нам не дозволять даліше працювати як Відділові. Всі, хто бажає, переходимо в ряди вільних членок США, а це означає сплачення вкладки, яка включає передплату журналу „Наше Життя”, але не включає офіційно-організаційної програми Відділу. По мірі можливості будемо сходитися, взаємно допомагати собі та даліше почуватися союзнянками.

Крім праці для США, ми були готові до праці в громаді, Осередку Української Спадщини разом з крамничкою на парохіяльних фестивалях уряджували виставки народного мистецтва, вишивали обруси та коругви для церкви, серветки для парохіяльного дому. Як ще мали силу, два рази в році робили толоки традиційного печива. Наша праця докладно описана в брошурці, що присутні певно мають із святкувань нашого 50-ліття.

За 56 літ нашого існування ми з жалем відпровалили у вічність 60 членок, збираючи на листи датки для помочі старшим жінкам в Україні, дітям-сиротам, жертвам Чорнобиля, поводянам Закарпаття, а недавно поводянам в Галичині”.

Голова запросила до слова співголову Округної Управи Зіну Джус-Ді Бол, яка висловила подяку за честь вітати наш Відділ як нова співголова Округи Північний Нью Йорк, а навіть більше, як доня нашої родини, бо її покійна мама Марія Джус була членкою 47-го Відділу США. Далі пані Зіна сказала: „Ви в нашій Окрузі, а особливо в Рочестерській громаді були ті колеса, що нас везли, як одна машина, згадуючи „Рік Жінки” та „Рік Дитини”. Ви працювали для добра України та для всіх акцій США: Український Музей, „Молоко і булочка найменшим школярам України”, бабусям, сиротинцям. А це тільки згадка деяких проєктів Вашої шаленої роботи. І цим Ви здобули високе звання Української Жінки. Поздоровляю Вас за таке велике досягнення! Ми за це дуже, дуже Вам вдячні. Маємо надію, що Ви даліше будете цікавитися справами США і не будете далеко, щоб ми мали Вас для поради. Знаю, що любов до Союзу Українок Америки та рідної землі

зостається у Вашій крові. Цю любов Ви передали і нам.”

Від 46-го Відділу СУА ім. Олени Теліги з привітом виступила голова Стефанія Стенфілд. Вона висловила пошану і вдячність членкам 47-го Відділу СУА за приклад відданості церковним і громадським потребам, опіку бабусями і сирітками в Україні та різним допомогивим акціям СУА. Побажала сили, здоров'я та добра на довгі роки.

Від 12-го Відділу СУА виступила голова Зіна Джус-Ді Бол. „Членки нашого Відділу хочуть Вам подякувати за те, що нас зорганізували понад 25 років тому як наймолодше жіноцтво Рочестеру. Ви нам передали ту любов до СУА, що наші Мами започаткували своїм прикладом. Завдяки Вам ми навчилися українських традицій та культури: вибійки, вишиття, робити прикраси на ялинку, писати писанки, пекти печиво – все це тепер передаємо своїм дітям. Маємо надію, що Ви будете і далі спілкуватися з нами, як союзнянки”.

Від української громади до присутніх звернувся голова Об'єднання Українсько-Американських Організацій Рочестеру Роман Куціль словами: „Ще в 1977 році з нагоди Срібного ювілею вашої діяльності у прилозі пам'яткової книжечки зафіксовані такі вагомні слова: „Коли наші святкування кинуть хоч один промінчик у Ваше серце та принесуть хоч краплинку животворящої води, – наша мета буде осягнена, а ми щасливі свідомістю, що сповнили заповіт нашої Патронки Лесі Українки: „Огню іскра великого повік не згасає”. І сьогодні при цій журливій нагоді щасливі будьте, пані Союзнянки, щасливі свідомістю, що ви чесно сповнили цей заповіт, ви стали Берегинею прадідівської християнської віри нашого народу, хранителькою духовної стійкості і здоров'я ваших родин, вчителькою мови і пісні, традицій і звичаїв. Щасливі будьте,

бо ви кинули не один промінчик у наші серця та принесли не одну краплинку животворящої води. Залишайтеся в доброті, здоров'ї, згоді і взаємній любові”.

З теплим словом виступив парох церкви св. Йосафата о. протоєрей Кирило Анджелов. Він подякував союзнянкам за добру працю для української громади, благословив на добре здоров'я і многії літа. Присутні дружньо підтримали і «Многая Літа» поширилось по залі, піднялось у висоту і відбилось у серцях союзнянок. Опісля о. Кирило поблагословив обідні страви, які підготували добровольці парохіяльної кухні під проводом Юрія Ганушевського.

Присутніми були: о. Ігор Креховецький з православної церкви св. Покрови, парох о. Роман Сидирович з церкви Богоявлення і сотрудник з церкви св. Йосафата о. Іван Єндриховський.

Після обіду відбулася програма, що її запланувала культосвітня референтка Лідія Захарків, яка нажалі через сильну перестуду була відсутня. Її заступила протоколярна секретарка Люба Білозір-Баран, яка розповіла присутнім про свято Покрови Пресвятої Богородиці, яке молоді святкувала з особливими звичаями. Далі у виконанні програми допомогли членки обох молодших Відділів. Приємний жартівливий спів коломинок і народних пісень розвеселив гостей і всі підспівували. Так розвеселили союзнянок 47-го Відділу СУА, щоб їм не було сумно через розв'язання Відділу. Повільно гості розходились, а союзнянки ще й самі добре не усвідомили, що ці збори враз із обідом були останніми для 47-го Відділу СУА.

Але, ставши вільними членками СУА, і поки доля дає нам ще сили, будемо зустрічатися, допомагати одна одній і підтримувати все, що нам дороге і рідне.

Люба Білозір-Баран

Жінки, які багато дивляться в дзеркало – себе взагалі не бачать.

На коктейл-прийнятті: – Він замолодий, щоб бути її сином. Це, мабуть, її новий коханець.

Фотограф: – Пані! Увага: починаю знімати. Прошу зробити гарну міну і приємно усміхнутися. О так! Дякую. А тепер можете знову бути такими, як завжди.

Оксана Лемеха-Луцька Герої серед нас

Оксана Лемеха-Луцька

Так, найважливіше в житті – це любов. Любов до Бога та Батьківщини є провідними зорями, що супроводжують все життя Оксану Лемеху-Луцьку і які вона винесла з батьківської хати. Про це пані Оксана сама говорить в епілозі до своєї книжки „Спогади”, в якій авторка описує весь свій життєвий шлях.

Життєва доля Оксани Лемехи-Луцької збігається із основними катаклізмами ХХ століття на Західній Україні та на еміграції. В 1930-их роках в Галичині був терор польської окупаційної влади, пацифікація та денационалізація. Але, як правило, репресії викликають тротест. Українська молодь включалась в боротьбу за самостійність українського народу та ставила опір окупантам галицької землі. До тієї молоді належали і діти судового службовця в Станиславові Миколи Лемехи, які не були пасивними, а брали активну участь в тогочасних політичних подіях.

У вступі до збірки О. Луцької „Спогади” Юрій Гаецький свідчить: „Авторка цієї збірки спогадів, Оксана Лемеха-Луцька, – активна членка Організації Українських Націоналістів в Україні (ОУН), політичний в’язень польських (двічі), більшовицької та німецької в’язниць. Її брат – Всеволод Лемеха, Провідник юнацтва ОУН, загинув у боротьбі з більшовиками, молод-

„Якби я говорив мовами людськими й ангельськими, але не мав любови, я був би немов мідь бреньча або кимвал звучний.

Якби я мав дар пророцтва і відав усі тайни й усе знання, і якби я мав усю віру, щоб і гори переставляти, але не мав любови, я був би – ніщо.

І якби я роздав бідним усе, що маю, та якби віддав моє тіло на спалення, але не мав любови, то я не мав би жадної користі”.

Апостол Павло „До Коринтян”

ша сестра – Віра Лемеха, десять років провела у московсько-більшовицьких в’язницях і таборах ГУЛАГу, про які описала в своїх спогадах „Пильнуй, Україно, пильнуй!” Всі вони є героями нашого народу, а пані Оксана Лемеха-Луцька – героїня, яка живе серед нас.

Переслідувана ворожими режимами, Оксана з чоловіком Євгеном (директором Окружного Союзу Кооператив в Станиславові), з малими дітьми і мамою виїжджають 1944 року до Західної Європи. Так само зробила її старша сестра Ростислава Гаецька з родиною.

Життя Оксани Лемехи-Луцької можна поділити на три періоди: Україна до 1943-го року, табори переселенців 1945-1950 рр. та життя в Америці від 50-их років до сьогодні. І кожен з цих періодів пані Оксана прожила гідно, достойно, активно, з повною віддачею свого палкого патріотизму, любові до Бога, до людей, до України.

Після народної школи і української дівочої гімназії закінчила педагогічні курси дошкілля. Проводила передшкільні дитячі садки в підміських селах та включилася в громадську працю. Була активною в таких громадських товариствах, як „Просвіта”, Союз Українок, „Рідна школа”, „Молода Громада”, „Студентська секція”. Оксана стала активним членом гуртка жіночої молоді ім. Уляни Кравченко, членом управи Філії Союзу Українок, головою Організаційної Секції Філії Союзу Українок, членкині якої організували по селах Станиславівського повіту Кружки Союзу Українок. Вони також підготували незабутній День Української Селянки під час Світового Жіночого Конгресу

1934 року. „В цей пам'ятний день, – згадує п. Оксана, – площа в центрі міста та вулиці були вщерть заповнені квітучими колонами барвисто одягненого сільського жіноцтва та молодих дівчат, святково одягнених у мальовничу народну ношу, що захоплювала глядачів. Масове виведення хороводів-гагілок просто неба в сліпучий сонячний день з райдугою вишивок – створювало рідну панораму, повну якоїсь древньо-містичної обрядовості... і національної гордості. Такі моменти в житті не забуваються.”

Сповнена енергії, молодечого запалу і патріотизму, Оксана та її подруги в неділю і свята виїжджала на села, де виступала з рефератами на освітні, національні та культурні теми.

За приналежність до ОУН її вперше арештують у 1934 році з присудом 3-х років у в'язниці. Пізніше – у 1939-му році вдруге ув'язнена у станіславській тюрмі, з якої разом з сотнями українських політичних в'язнів-патріотів звільнилася, розбивши двері в'язничних камер. З приходом більшовиків (1939 рік) на 7-ий день більшовицької окупації її було заарештовано. Причину свого арешту Оксана зрозуміла відразу: за канцелярськими столами сиділи комуністки, які разом з нею сиділи в польській тюрмі, але вдавали, що її не знають. Ось звідки НКВД за кілька днів вже мало списки молодих українців-патріотів. Оксана весь час молилася до Матері Божої, щоб енкаведисти не знайшли архівів її польського ув'язнення. Мабуть, так сталося, бо за кілька тижнів її звільнили. Та нічого не радувало її на волі. Українське населення Станіславова було пргнічене, залякане, немов чорна хмара нависла над містом.

І ось нова навала. Запам'ятався день 22 червня 1941 року. Пані Оксана згадує: „Нараз – несподівано пронісся несамовитий гук советських літаків, що неначе зранені птахи зірвалися з недалеких летунських баз. Через кілька днів советська армія залишила місто. Події наступали одна за одною. 30 червня 1941 року у Львові проголошено Акт відновлення Української Державности. Радісно святкували цю історичну подію, бо здавалося реальною заповітна ідея „Через Львів – до Києва!”

Та за неповні два тижні в Станіславів увійшли німецькі війська. Перемарширувавши через Станіславів, німецькі війська подалися на

Схід, а німецька служба безпеки (гестапо) прийшла на зміну більшовицького НКВД, зайнявши будинок на вул. Білінського. Німці наказали місцевим жителям вичистити в'язницю. Там були знайдені десятки трупів помордованих в'язнів утікаючими більшовиками. Оксана з товаришками шукали їхніх рідних. На подвір'ї тюрми стояв крик, плач, сльози. Пані Оксана згадує, що тіла закатованих в'язнів були обвуглені вогнем, руки зв'язані колючим дротом за спиною, сопух був невиносимий.

Одного вересневого ранку перед відходом до праці будинок, де Оксана проживала з матір'ю, оточили дебелі німецькі жандарми з псами-вівчурами. Зайшли до помешкання і почали обшук. Після того забрали Оксану до знайомої їй тюрми на вул. Білінського.

Хочу зачитати уривок з книжки п. Оксани, де вона пише про свою маму. „Моя добра мати з тривогою на очах і сльозами прашала мене. Знаючи вже з досвіду, чим закінчуються такі обшуки, вона поклала мені в торбу хліб, цукор, чай і трохи солі. Спасибі, дорога матусю, за твоє любляче, материнське серце, за оббивання тюремних порогів під час моїх арештів, за твої неоціненні передачі мені до в'язниці, за вистоювання в чергах, щоб тільки якось допомогти своїй дитині, – спасибі за все, та хоч на другім світі прости доньці своїй, що стільки турбот завдавала тобі в так важкому твоєму житті. Гестапо було вщерть заповнене ув'язненими українцями. Продержавши нас цілу добу без їжі і води, вишикували довгою колоною у два ряди. Так стояли арештовані цілу ніч. Сідати, чи опиратися на стіну не дозволяли. Одна товаришка, Марійка Б. була вагітною на останніх місяцях, не мала сили стояти весь час і жінки вирішили домагатися для неї крісло. Оксана і Філя Б. Підійшли до дверей начальника і німецькою мовою висловили домагання. Крісло жінці дали. Вранці завантажили в'язнів на військові автомашини і повезли до Львова. Перебуваючи у Львівській тюрмі на вул. Лонцького, по кутах келії можна було запримітити темні ржаві плями людської крові, хоч стіни були свіжо вибілені”. І так ця в'язниця по черзі переходила з рук польського окупанта по через криваві руки Москви в руки не менш жорстокого окупанта української землі – гітлерівської Німеччини. Після трьох тижнів перебування у

львівській в'язниці було звільнено частину станіславлян, а між ними і жінок. Так з волі Божого Провидіння Оксана щасливо пройшла всі ті життєві випробування.

Вже пізніше, в таборах Ді-Пі Оксана Луцька продовжила свою діяльність. Працювала вчителькою фізичного виховання в таборівій гімназії. Займалась вихованням молоді, при школі організувала пластову організацію – дівочий курінь ім. Ольги Басараб. Навіть написала в 1947 році вірш „На могилу бл. п. Ольги Басараб”.

Ну а про громадську діяльність пані Оксани Луцької в Америці більшість з нас добре знає. Перш за все родина п-ва Луцьких стала парафіянами української греко-католицької церкви св. Юра в Нью Йорку. Довгі роки Оксана Луцька працювала в різних організаціях: в Комітеті Об'єднаних Українсько-Американських Організацій м. Нью Йорку, довголітнім секретарем і головою Нью Йоркської Округи Союзу Українців-Католиків Америки „Провидіння”, в Музичному Інституті як голова Батьківського кружка, членом управи і пресовим референтом

Українського Патріархального Товариства УГКЦ, Фондації Українського Вільного Університету. Також О. Луцька доклала зусиль до таких комітетів: будови церкви в Нью Йорку; 1000-ліття Хрещення України. Багато сили та часу було віддано Комітетові земляків Станіславщини і редакційній колегії збірника „Альманах Станіславівської Землі”, Союзові Українок Америки (64-ий Відділ СУА). Проводила пластові юнацькі табори на „Вовчій тропі” в 1958-61 рр. і табори дівчат на Союзівці в 1963 р. Одночасно виховувала двох синів і доньку, якими зараз по праву гордиться.

Свій життєвий шлях пані Оксана Лемеха-Луцька описала у книжці „Спогади”. Прочитавши цю надзвичайно цікаву книжку переконалися, що героїні живуть серед нас. І ми ще раз вітаємо пані Оксану – нашу героїню, життя якої є прикладом для кожної з нас, прикладом для майбутніх поколінь.

– Лідія Слиж

Фото: Володимир Ткаченко

ЗБЕРЕЖЕМО „НАШЕ ЖИТТЯ”

100 дол. у світлу пам'ять мого дорогого мужа Мирослава Трояна, який з приємністю читав журнал „Наше Життя”. Надія Троян.

50 дол. з нагоди 50-ліття подружнього життя Марії і Ярослава Томоругів. Марта Данилюк.

50 дол. 129-ий Відділ СУА.

50 дол. з нагоди 50-ліття вінчання п-ва Стасюків. Дорогим ювілятам бажаю щедрих ласк від Господа та щасливого довголіття. Оля Курилас (через 78-ий Відділ СУА).

50 дол. з нагоди 85-ліття Лариси Савки. Юрій і Маруся Миськів.

50 дол. Марія Кульчицька.

20 дол. Анна Байляк.

10 дол. Неоніла Кузич; Дарія Захаріяевич.

In preparation of our many fundraisers and events, UNWLA Branch 118 has been fortunate to have the help of Josephine Kotarba, who always lends a hand when there is baking to be done, or varenyky to be made. Josephine's husband, Tadeusz Kotarba, passed away on January 30, 2009. He was a gentle, caring man, who was always ready with a smile. We will miss him. In lieu of flowers, UNWLA Branch 118 has donated \$100 to the *Our Life* magazine in his memory. —*Martha Noukas*, Branch President

Салат з моркви і соняшникових зернят

1 велика морква, 2 помаранчі, 2 пригорщі очищених соняшникових зернят.

Сиру моркву потерти на „корейській” тертці, трошки розім'яти руками. Помаранчі очистити, дольки звільнити від плівки і подрібнити на маленькі кусники. Все це робити над морквою, щоб „цілющий” сік не пропав. Зернята підсмажити на сухій сковорідці, трішечки підсоливши. Охолоджені змішати з морквою і помаранчами.

Лосось (salmon) запечений з картоплею і оливками по-італійськи

На 8 порцій: 2 фунти (lb) картоплі, 5 ст. л. оливкової олії, 3 червоні цибулини, покриті, 3 ст. л. чорних оливок без кісточок, покриті, 2 ст. л. ароматичного оцту, 8 кусочків (по 4 oz) філе лосося, 3 ст. л. дрібно нарізаного свіжого васильку, 3 ст. л. дрібно нарізаної петрушки, сіль, перець.

Очищену картоплю варити в підсоленій воді 15 хв. Злити воду і освіжити картоплю під проточною водою. Нарізати картоплю на дрібні кубики. Окремо у великій сковорідці розігріти 4 ст. л. олії. Цибулю злегка підсмажити, додати оливки, оцет і приправи до смаку. Перекласти картоплю в невисоку керамічну форму. Зверху розложити філе лосося, посипати сіллю і перцем, збризнути оливковою олією, що залишилася і кожне філе посипати васильком. Запекати 15 хв. Перед подачею на стіл посипати зеленню петрушки.

Картопля по-ліонськи

10 середніх картоплин, 1,5 ч. л. солі, щіпка чорного перцю, 2 головки часнику, 1,5 склянки збитих вершків, третина склянки молока.

Почищену картоплю нарізати тонкими кружальцями. Низьку керамічну або чавунну посудину змастити маслом, викласти шарами картоплю, посипаючи кожен шар сіллю, перцем і товченим часником. Залити вершками і молоком. Пекти картоплю при температурі 400°F протягом 40 хв. до золотистої шкірки.

- ❖ Кислота сповільнює варіння ярини. Тому оцет, лимонну кислоту, помідорову пасту і свіжі помідори додають, коли ярина майже готова.
- ❖ Щоб рис вийшов білим і розсипчастим, засипати його слід в кип'ячу підсолену воду, додаючи кілька капель цитринового соку або цитринової кислоти, розчиненої у воді. Не накривайте посудину, в якій вариться рис.
- ❖ Головку капусти для голубців слід добре заморозити. Після розмерзання листки стають м'якими і еластичними, а голубці смачнішими.
- ❖ В пересолену юшку опустіть рис, зав'язаний в полотняній шматинці. Бульйон прокип'ятіть. Вся сіль залишиться в рисі.
- ❖ При варінні юшки сушену зелень треба давати на початку, тому що аромат її проявляється тільки після 1 години варіння.
- ❖ Лавровий листок слід додавати при кінці приготування страви.
- ❖ Часник – дуже сильна приправа, яку слід додавати в кінці приготування страви у вигляді „часникової солі” (розтерти з сіллю).
- ❖ М'ясо слід розморожувати повільно, щоб зберегти його смакові якості.
- ❖ Щоб м'ясо було соковитим і смачним, дотримуйтеся таких правил: промивайте його тільки проточною водою; не замочуйте м'ясо у воді; не соліть перед приготуванням їжі, так як сіль викликає передчасне виділення соку, а це знижує поживні і смакові якості м'яса.
- ❖ Надмірне вживання цукру і солодоців сприяє розвитку ожиріння, цукрового діабету, атеросклерозу.

— Василина Дмитрик

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXVI

APRIL 2009

CHRIST IS RISEN!
INDEED HE IS RISEN!

During the Easter Season, may the spirit of Christ's Resurrection and the spirit of renewal touch the lives of all UNWLA members, their families, and all our treasured readers!

SHARING THOUGHTS, VIEWS, & NEWS

On March 6, President Obama announced his nomination of Melanne Verveer, a UNWLA member at large, for a key State Department post: Ambassador-at-Large for Global Women's Issues. Referring to all his nominees, President Obama said, ". . . these individuals bring a deep knowledge and expertise in their field, along with a commitment to strengthen American diplomacy to meet 21st century challenges. They will be joining a leadership team at the State Department which will be at the forefront of our effort to renew America's security and standing in an uncertain world." As many of you are probably aware, Melanne Verveer is co-founder, chair and co-CEO of Vital Voices Global Partnership, an international nonprofit that invests in emerging women leaders—pioneers of economic, political, and social progress in their respective countries. Prior to founding Vital Voices, Verveer served as Assistant to the President and Chief of Staff to the First Lady in the Clinton Administration and was chief assistant to the First Lady in her international activities. Verveer also took the lead in establishing the President's Interagency Council on Women, which serves as a model for governments to address issues of concern to women. I congratulated Ms Verveer on behalf of our membership and expressed the desire to work with her on issues of import to the women of Ukraine.

On March 21, the Ukrainian Museum held an elegant Spring Gala. The fundraiser was supported by many UNWLA members, who were responsible for the planning and execution of this successful event. The Museum continues to be the UNWLA's pride and joy, and it was strikingly obvious to see how integral our membership is to the life of this magnificent institution.

Every April, we commemorate the anniversary of the Chernobyl nuclear disaster. Chernobyl is a very old town, first mentioned in official records in 1193. In 1362, it became part of the Grand Duchy of Lithuania. In 1569, it was ceded to Poland; after the second partition of Poland in 1793 it fell under the control of the Russian Tsar. In 1918, Chernobyl became part of the Soviet Union and was declared a city in 1941. Since the demise of the Soviet Union, Chernobyl lies within the national boundaries of Ukraine.

The inhabitants of Chernobyl traditionally made a living from shipping on the Dnieper River, iron smelting, minor agriculture, and the production of arts and crafts. But since April 26, 1986, Chernobyl is best known as the site of the disaster that occurred at its nuclear plant, the most disastrous reactor malfunction in the history of nuclear power. Since that dreadful day, the UNWLA has been involved in bringing awareness to the world about this tragic event and its victims and established the UNWLA Chernobyl Fund to aid the most fragile and defenseless segment of the population—Ukraine's children, who were directly affected by

this disaster. Our organization is now exploring the most effective way to pay tribute to UNWLA Honorary Member Mary Beck who so generously supported the UNWLA Chernobyl Fund in her will. The tragic legacy of Chernobyl persists as does the commitment of our Social Welfare program to combat the continuing aftereffects of the disaster.

In April 1998, the first Ukrainian-language Easter Mass was celebrated in Athens, Greece, prompting the involvement of Ukrainian diaspora life in Greece. While participating in the IX Congress of the World Congress of Ukrainians held in Kyiv in August 2008, I met a charming and very articulate young woman, Halyna Masliouk-Kakkou. Pani Halyna is the President of Ukrainian-Hellenic Thought, the association of the Ukrainian diaspora in Greece. At my invitation, Pani Halyna has written an extremely interesting article detailing the journey of this diaspora, which is included in this issue and for which I express my sincere thanks.

Thanks to our parliamentarian, Oksana Xenos, the Combined Federal Campaign pledges are rolling in. Dr. Xenos initiated this action and continues to submit required annual updated reports to ensure that the UNWLA remains eligible for donations both from federal government employees and military personnel. Information on the CFC campaign is available on our website. First Vice President, Ulana Zynych, is writing thank you e-mails or letters to CFC contributors across the country, expressing gratitude to them for their support of our organization.

If you haven't yet visited our redesigned and rejuvenated website, we invite you to do so at www.unwla.org. Zoriana Haftkowycz, UNWLA website committee chair, has written an article for this month's issue, an in-depth description of the process and efforts of the committee as well as a summary of plans for the next phase of this ongoing project. By posting your programs and events, we hope to keep an updated nationwide UNWLA calendar of events. The Web site is an ideal vehicle for sharing our ideas.

I close this month's message with congratulations to

Lidia Kazewych, newly elected president of the Detroit Regional Council

Christin Chomyn-Izak, reelected president of the Philadelphia Regional Council

Lubomyra Kalin, reelected president of the Chicago Regional Council

The Executive Board thanks these dedicated women for their continued efforts toward ensuring the continued and thriving future of our organization.

Marianna Zajac, UNWLA President

On the Cover

Zoriana Sokhatska was born in Kalush, Ukraine. She studied at the College of Art in Kosiv, Ukraine, and at the Lviv Academy of Fine Arts. Her work has been featured in numerous exhibits in Ukraine, Poland, Russia, and the United States. Zoriana works as a freelance, textile artist and is an arts/crafts instructor at the Ukrainian Heritage School in Jenkintown, Pennsylvania. Batik and hand-painting on fabric allow Zoriana to express herself freely without limitations or restrictions and to explore various techniques, including the use of graphics, mosaics, and stained glass on fabric. The front cover artwork is hand-painted on silk bordered by woven wool (dimensions 35 × 50). It is the central piece of a triptych and is flanked by two smaller panels, one of which is featured on the back cover of this month's issue. Ms. Sokhatska is a member of Branch 43 and Branch 128 and currently serves as Arts Committee Chair of the Philadelphia Regional Council. (Photography courtesy of Iryna Buczkowski, Branch 67, Philadelphia Regional Council).

A warm Welcome to New UNWLA Members

Сердечно Вітаємо Нових Членок Союзу Українок Америки

Відділ 27 (Branch-at-Large) Тетяна Чубко, Інна Гогоша

Відділ 29 (Chicago) Оксана Роздольська-Масланко

Відділ 59 (Philadelphia) Наталія Цимбалюк, Vira McFeaters

Відділ 64 (New York) Галина Руденко

Visit and Explore Our New UNWLA Website

In her acceptance speech during the XXVIII Ukrainian National Women's League of America National Convention, newly elected President Marianna Zajac outlined her vision and direction for the organization, which included an expanded and grander website. As the president stated, “. . . we must align our future work to reflect the changes that are dictated by the 21st century”. Using technologies that were not available when the original website was constructed, the new website, with its new look and feel, enables continued communication within the UNWLA and the presentation of information about the organization to the public. We intend to capitalize on this website as a showcase for introducing our organization to all interested and potential members.

The UNWLA launched the new website at www.unwla.org on March 9, 2009. The first phase of the New UNWLA website Project was to construct an English version of the site. The second phase, planned for later this year, will include construction of a Ukrainian version. The UNWLA Website Design Committee (WDC) was formed at the October 26, 2008 meeting of the UNWLA National Board and was charged with creating a new version of the existing UNWLA website. The WDC members understood that in order to work together effectively, and thus deliver and introduce a new website within the promised time, we would have to use Internet videoconferencing technology. We decided on a service called WebEx. WebEx enabled us to meet online every week, and we were able to speak to each other in an audio conference and, most importantly, to share and view documents and website screens. This technology allowed us to review the ongoing and evolving design of the proposed new UNWLA website. The process was very successful for Phase I of the New UNWLA Website Project implementation, and, as a result, we are planning to continue to use WebEx during Phase II of the project.

As mentioned above, Phase II of the New UNWLA website Project incorporates the construction and development of a Ukrainian version of the new UNWLA website, as well as ensuring ongoing maintenance and support. The team members for Phase II are Sophia Hewryk, Vera Kushnir, Ulana Zynych, and Zoriana Haftkowycz, with pro bono technical support to be provided by Lazlo Szijj.

In the future, the WDC is planning to incorporate a new website technology (Drupal) that will provide more flexibility and customization in design, the ability to register and maintain individual user accounts, provide an online calendar, support online discussion/forum groups, etc. As you browse through the new UNWLA website, you will notice that most of the static content is the same as content featured in the previous version of the website, which was designed and maintained by Hanya Krill. Her efforts made our job much easier and quicker. Going through the process of designing a website, the WDC better understands how much time Hanya devoted to the previous website. We thank you, Hanya, and your design group, for the work you did for the UNWLA.

I would like to thank Marta Danyluk for providing me with archival information about the UNWLA, which I had requested during our planning sessions. We will be using this valuable material for the Ukrainian version of the website. The new UNWLA website could not have been created without the commitment of the Phase I UNWLA Website Design Committee: Sophia Hewryk, Vera Kushnir, Anna Macielinski, Ulana Zynych, and especially our pro bono technical support expert Lazlo Szijj (husband of Maria Haftkowycz Szijj).

As for myself, I can only say that our weekly meetings were not only very productive but also enjoyable. I look forward to Phase II and hope that all UNWLA members will find the website informative, useful and pertinent. We ask everyone to use the website not only for seeking information about upcoming events, but also for sharing pictures and articles about past events.

Zoriana Haftkowycz

Team Leader of the New UNWLA Website Project,
and Webmaster (cyawebmaster@unwla.org)

Helena on the Hill

Helena Zyblikewycz is a Senior Professional Staff Member with the Committee on Transportation and Infrastructure of the United States House of Representatives, a position in which she has served in since January 2007. As a Full Committee staffer for Chairman James L. Oberstar, Ms. Zyblikewycz assists with the management of the Committee's policy work conducted by six congressional subcommittees: Aviation; Coast Guard; Economic Development, Public Buildings, and Emergency Management; Highways and Transit; Railroads; and Water Resources. Working with the 75 Members of Congress who serve on the Committee, Ms. Zyblikewycz actively participates in the process of shaping laws the Committee writes. She also works with other congressional committees on the development of joint legislation to ensure the Committee's interests are protected.

During a recent telephone interview with OL, this Congressional aide indicated that her work involves long hours and an unpredictable schedule that is frequently driven by outside events and dictated by emerging public policy concerns. During the energy crisis of recent months, for example, Ms. Zyblikewycz was integrally involved in assembling and coordinating fast-track hearings on the rising cost of diesel fuel and the impacts on the trucking industry.

When asked what she liked best about her work, Ms. Zyblikewycz commented that she likes having an impact on public policy. "I like and admire my boss," she observed, "and find it extremely exciting to see a bill I have worked on become law." She also likes the variety and the pace of her work: "Things happen and change very quickly . . . It's never boring." During our interview (early February), she noted that during the past two months her committee had been involved in negotiations related to the recently passed stimulus package.

Asked what she found most difficult about her work, Ms. Zyblikewycz responded that many of things she likes best are also things she finds most challenging. Her work, she said, is a constant "learning curve," because the issues involved are complex. "It's not open-heart surgery . . . no one will die if I make a mistake . . . but it is important, and there is sometimes a tendency to second-guess yourself."

Helena Zyblikewycz

While she derives great satisfaction from working intimately with people and information that will affect national policy, she laughed when asked whether there was a rush associated with working with distinguished and even famous political leaders. "If you focus too much on being around the movers and shakers," she quipped, "you are probably not doing your job." She does, however, admit she gets a rush when she sees a particular approach or action she recommends spark interest among her colleagues and Members. "I am extremely fortunate to work in a stimulating and challenging environment. I learn from the inside how our government really works."

Her current position as Senior Professional Staff Member, she noted, has been an incredible professional development opportunity. "After working on the Hill, I'll never be afraid of any other job." Among the things this job has nurtured and enhanced is cooperation, collaboration, the ability to compromise, to perform under pressure, and to multitask without feeling overwhelmed.

A first-generation Ukrainian American, Helena Zyblikewycz was born and raised in Marlton, New Jersey, commuting to Philadelphia to attend Ukrainian Saturday school and participate in Plast activities. She holds a Bachelor of Science in

*Transportation away
from The Hill.
Helena Zyblikewycz
kayaking in Fiji.*

Foreign Service from Georgetown University and a California at Berkeley. As a high school student, she earned a scholarship to study in Japan for a year. As a university student she took courses at Kyiv’s Mohyla Academy and the London School of Economics. She was also the first intern sponsored by The Washington Group to work at the Ukrainian Embassy in Washington, DC.

While in graduate school, Ms. Zyblikewycz received a fellowship from the Institute for Labor and Employment Studies to work with the California Federation of Labor on a research project on expanding the living wage to all California state workers and contractors. Ms. Zyblikewycz has also worked as an analyst with the Committee for Economic Development, a public policy think tank, and has public policy consulting experience on a range of issues. Immediately prior to coming to Capitol Hill, she spent three years as a Legislative Representative with the Transportation Trades Department, AFL-CIO (TTD), a Washington, DC-based labor organization where she advanced a broad legislative and regulatory agenda which included maritime issues, surface transportation safety, and security policies.

Throughout our conversation, this writer

Masters in Public Policy from the University of was particularly impressed by two qualities that Ms. Zyblikewycz seems to have in great abundance—a wickedly funny sense of humor and an impressive sense of self-assurance, both qualities that would seem to be prerequisites for someone engaged in the fast-track, high pressure environment in which she works. When she takes time to decompress, Ms. Zyblikewycz enjoys cooking and gardening, because, as she notes —“Eggs and plants don’t talk back!” In 2008, she served as a volunteer gardener and trained as a docent at the U.S. Botanic Garden. While she enjoys the challenge of tackling new baking techniques and recipes, her favorite culinary masterpiece is a pliatok she learned to bake from her beloved maternal grandmother, Antonina Mycak, a woman who helped raise her, and who is sorely missed.

Helena Zyblikewycz is the daughter of Eugene and Stephania Zyblikewycz, a member of UNWLA Branch 88, Philadelphia Regional Council. She and her husband, attorney Jamie Earl, reside in the nation’s capital. She is currently employing her skills as a former lobbyist to convince her husband to add a Greater Swiss Mountain Dog puppy to the family.

Authors are requested to include a **telephone number** with manuscripts to allow us to acknowledge submissions and verify information. **All photographs submitted electronically should have a resolution of at least 300 DPI and should be saved as uncompressed TIFF file. If you cannot submit electronic photos/images as described, please send hard copy.**

Turkey: Exploring and Enjoying History

by Orysia Nazar Zynycz

Hagia Sophia

Working for an airline, I have traveled the world—walking through ancient ruins in Italy, Greece, Egypt, Israel, and other exotic locations. History, however, first came alive for me on the day I set foot in Turkey. From the start, I was intrigued by this land of contradictions, where modern meets ancient, and religions and cultures exist side-by-side in sometimes startling ways.

Such contrasts and contradictions are pervasive in Istanbul—the gateway between Orient and Occident, the Islamic and the Christian worlds, the Black Sea and the Mediterranean. Founded by the Greeks more than 2,500 years ago, the city was first called Byzantium. It was renamed Constantinople by Emperor Constantine and renamed Istanbul by its Ottoman conquerors in the 15th century.

We arrived in Turkey on a Saturday, the day before Orthodox Easter, and celebrated Easter Sunday by visiting Hagia Sophia, the Church of Holy Wisdom. Built by Emperor Justinian in the 6th century, the church has endured numerous political and cultural transformations, alternately serving Christians and Muslims as a place of worship. For Ukrainians, it remains a symbol of our religion, and being there on Easter Sunday was a moving experience.

Just next door is Sultan Ahmet's Blue Mosque, named for the blue tiles adorning its walls.

The mosque, like Hagia Sophia, has become one of the greatest tourist attractions of Istanbul—two magnificent monuments to two competing world religions, each with its own distinct architecture and aura.

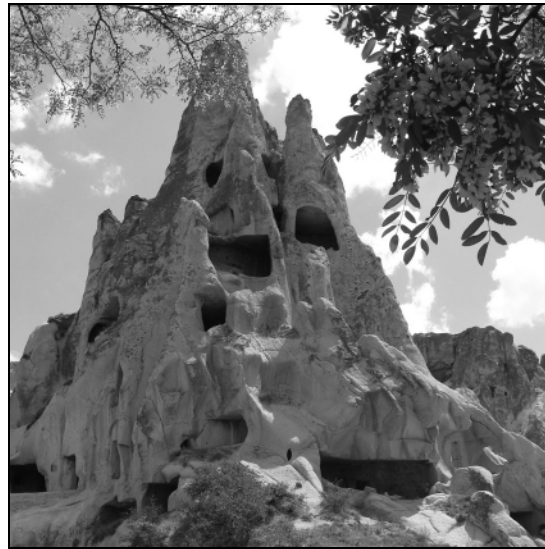
A stone's throw from these two sites is the Great Mosque of Suleiman, also of special interest to Ukrainians. Just behind the mosque one finds two mausoleums—the tombs of Sultan Suleiman I and his wife, Haseki Hürrem (or Roxolana as she is known in the Western world). Suleiman, sometimes called Suleiman the Magnificent or Suleiman the Lawgiver, was an astute and powerful ruler. Under his reign, the Ottoman Empire expanded to the western Carpathians and the Persian Gulf. A builder and innovator, Suleiman built schools, encouraged municipal improvements, and enforced respect for law and order.

Roxolana (c. 1510-1558) was the only legal wife of Suleiman and the mother of his heir. She is well-known, both in modern Turkey and in the West, and is the subject of many artistic works. She inspired paintings, musical works (including Joseph Haydn's Symphony No. 63), an opera, a ballet, plays and several novels, most written in Ukrainian but also in English, French, and German. In 2007, Muslims in Mariupol, Ukraine, opened a mosque honoring her.

The irony here was that Roxolana, often romantically portrayed in art and prose as a helpless victim who managed to capture the heart of a sultan, was ambitious and ruthless. Some historians, in fact, blame her for the decline of the Ottoman Empire in the years following Suleiman's death. Wanting her son Selim to succeed Suleiman as sultan, Roxolana conspired to have his more intelligent and more capable half-brother (Suleiman's chosen heir) murdered. Selim was a weakling prone to alcoholism and other vices, and the once mighty Ottoman Empire nearly collapsed from corruption and mismanagement by Selim's friends and advisors.

Turkey's new capital is a city built by the iron-willed founder of the modern Turkish state, Kemal Mustafa Ataturk. While Istanbul is a city steeped in antiquity, Ankara is thoroughly modern. It is a center of learning with a sizeable expatriate community, a legion of foreign businesses, and an increasing number of tourists, all contributing to its Western feel. Situated more or less in the middle of Turkey, Ankara is a good place to base yourself if you want to travel to other parts of the country. Hotel prices vary to accommodate all budgets.

Here, the contrasts and contradictions must be extended to the two individuals who shaped the old capital city and the new. Istanbul is a reflection of the grandeur of Suleiman's reign; Ankara is a thriving reflection of its founder. A revolutionary and a statesman as intriguing and as forceful as his 15th century predecessor, Ataturk pushed the country into the 20th century, first by leading a nationalist independence movement and then by fostering a resurgence in national pride. Determined to move Turkey into the future, he abandoned the old capital and the old ways

Cappadochia

and embarked upon a series of political, economic, and cultural reforms to forge a modern, democratic, secular nation-state.

Our journey took us to other cities and other sites, including Cappadochia, where the founder of the Basilian Order lived and worked, and where underground cities built by early Christians fleeing persecution compete with today's four-star hotels catering to 21st century tourists and pilgrims.

Throughout the country, the ancient and the modern co-exist, always taking you by surprise. I can still see young woman friends walking together hand-in-hand—one in a burka the other in a miniskirt and tiny tank top.

The author is a member of UNWLA Branch 56 in North Port, Florida.

Travelers through the Eyes of Travel Agents

A woman called to ask how it was possible that her flight from Detroit left at 8:30 a.m. and got to Chicago at 8:33 a.m. The agent explained that Michigan was an hour ahead of Illinois, but she couldn't understand the concept of time zones. Finally, the agent told her the plane went fast. She bought that.

A businessman called and had a question about the documents he needed in order to fly to China. After a lengthy discussion about passports, his travel agent reminded him that he needed a visa. "Oh, no I don't. I've been to China many times and never had to have one of those." The agent double checked and sure enough, his stay required a visa. On hearing this, the businessman retorted, "Look, I've been to China four times. And every time they have accepted my American Express!"

Галинка

написала Баба Стефа

Галинка мамі помагала
І хату до свят прибирала,
Ще мусить кошик зготовити,
Щоб в ньому паску посвятити.

Серветку вишиту в ньому поклала,
Паску посередині дала,
Ще й свічечку в неї встромила,
Щоб ясно в церкві всім світила.

Сир, масло, яйця, сіль,
Хрін, крашанки і писанки,
Все це в кошик покладе
І завтра в церкву понесе.

Та ще ковбаску в кошик поклала,
Щойно тут була, та десь пропала,
Та глянула під стіл Галинка
І зразу відгадала.

Голодний Бровко там сидів,
То він ковбаску певно з їв.
До цього він не признався,
Але язичком облизався.

Банк слів:

кошик(-и)

паска(-и)

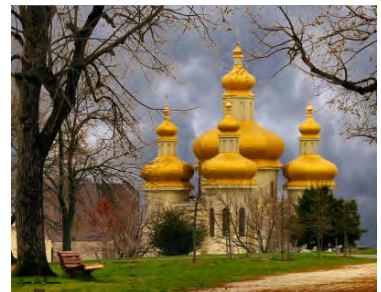
ковбаса(-и)

писанка(-и)

крашанка(-и)

церква(-и)

свічка(-и)

рушник(-и)

ікона(-и)

передруковане з підручника: Розговірна мова для першої класи, 2005, В. Бей та Х. Швед
ілюстрація: Х. Іжак, вільна членка

Recession-Proofing Your Health and Well-Being

by Ihor Magun, M.D., F.A.C.P.

The economic crisis has affected us all, and the uncertainty of global monetary issues are likely to continue for some time. All of us are concerned by this state of affairs, and especially how it is likely to affect our own assets and lifestyles. The concern leads to stress and anxiety, which affect our most precious asset and commodity—our own health and the health and well-being of those dear to us.

Chronic stressful situations increase the risk of illness, wreak havoc on the immune system, and make us more susceptible to everything from allergies to cancer. The crux of the problem is finding a way to de-stress.

The first step is to identify the things that are most stressful to you and create a logical plan to tackle them. Enlist family members to help and share ideas and concerns with them. Get professional help or advice for those issues that may require professional intervention and can only be solved by an expert.

Learn a new way of relaxing without much monetary expenditures. A bubble bath or a relaxing shower with scented soap costs very little but are a good way to decompress. Have your spouse give you a massage. It's a good way to relax and it might even rekindle romantic moments that help both of you enjoy your new de-stressing program even more.

Now that the weather is warmer and the days are longer, take a brisk walk outside. A walk in fresh air can clear your mind and give you an energy boost. It's good exercise and it's free and is another good way to fight stress-related fatigue and illness.

Accentuate all the positive things in your life. In fact, write them down. You will be amazed how many good, basic things you might be taking

for granted, and most of the things on your list will be much more important than dollars and cents.

Spend more time in the kitchen with your family or with friends. Cooking dinner (even if only on a weekend) can bring you closer together. Home cooking is always healthier and better than purchased food, and you can make it even better by starting that healthier outlook on life with less salt, more fruits and vegetables.

Make time with older family members. They have an insight on life that may be different from yours but what you learn will frequently be quite interesting and filled with a unique history. Put together a family tree with photos. This a project that brings people together and creates a fascinating heirloom for generations to come. Don't forget to visit elderly friends who may not be as lucky as you are and may have no close family members. You'll be surprised how much joy this visit brings to others as well as to you. Volunteer. You will discover that sharing your skills, your knowledge, and your own two hands to help others contributes to your own well-being and confirms the best in human nature.

Pursue a hobby that you always wanted to fulfill. Sew, learn a new language, write a poem (or even a book). All great works start with a dream. Dream big!

Revisit your own spirituality. Spiritual introspection can be a great de-stressor and can provide more power and strength than you might imagine.

All of us have heard the famous saying "As one door closes another door opens." Perhaps the current economic situation is one of those doors. Open it with an open mind and what you find may surprise and delight you.

New Stock Market Terms

CEO – Chief Embezzlement Officer
BROKER – What our financial planners have made us.
STANDARD & POOR – Investor's life in a nutshell.
PROFIT – An archaic word no longer in use.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ СУА

Анна Кравчук

Ірина Куровицька

Маріанна Заяць — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Уляна Зінич
Анна Мацілінська

Софія Геврик

Христина Мельник

Марія Андрійович
Дарія Дроздовська
Надія Цвях
Рома Шуган
Лідія Баб'юк-Слиж
Віра Кушнір
Ірена Стецьків

— 1-ша заступниця голови
— 2-га заступниця голови для справ організаційних
— 3-тя заступниця голови для справ культури
— 4-та заступниця голови для справ зв'язків
— протоколярна секретарка
— кореспонденційна секретарка
— скарбник
— фінансова секретарка
— пресова секретарка
— вільна членка
— вільна членка

РЕФЕРЕНТУРИ

Ірина Рудик
Христина Швед
Зоряна Гафткович
Марія Полянська
Ольга Тритяк
Орися Трешньовська
Роксоляна Яримович

— суспільної опіки
— виховна
— мистецтва і музею
— стипендій
— архівар
— екологія і здоров'я
— вільних членок

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Лідія Казевич
Христина Хомин-Іжак
Надія Савчук
Зінна Джус-ДеБол і
Діді Бутенко
Ольга М. Луків
Іванна Шкарупа
Любомира Калін
Зоряна Міштал
Марія Кейд
Уляна Глинська

— Дітройт
— Філадельфія
— Нью Йорк

— Північний Нью Йорк
— Нью Джерзі
— Огайо
— Чікаго
— Нова Англія
— Центральний Нью Йорк
— зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Оксана Фаріон
Марія Томоруг'
Рената Заяць
Татіяна Рішко
Галина Келлер

— голова
— членка
— членка
— заступниця членки
— заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

Тамара Стадниченко — редактор журналу "Наше Життя"

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS

Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj

Marianna Zajac — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Uiana Zynych
Anna Macielinski
Sophia Hewryk
Chrystyna Melnyk
Mariya Andriyovych
Daria Drozdovska
Nadia Cwiach
Roma Shuhan
Lidia Babiuk Slyph
Vera Kushnir
Irena Steckiv

— 1-st Vice President
— 2nd VP — Membership
— 3rd VP — Culture
— 4th VP — Public Relations
— Recording Secretary
— Corresponding Secretary
— Treasurer
— Financial Secretary
— Press Secretary
— Member-at-Large
— Member-at-Large

REGIONAL COUNCILS

Lidia Kazewych
Christine Chomyn-Izak
Nadia Sawczuk
Zinnia Dzus-DeBole and
Didi Butenko
Olha M. Lukiw
Iwanna Shkarupa
Lubomyra Kalin
Zoryana Mishtal
Maria Cade
Ulana Hlynsky

— Detroit
— Philadelphia
— New York City

— New York - North
— New Jersey
— Ohio
— Chicago
— New England
— New York - Central
— Liaison for Branches-at-Large

STANDING COMMITTEES

Irena Rudyk
Christine R. Shwed
Zoriana Haftkowycz
Maria Polanskyj

Olga Trytyak
Orysia Tresznewsky
Roxolana Yarymovych

— Social Welfare Chairwoman
— Education Chairwoman
— Arts and Museum Chairwoman
— Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
— Archives Chairwoman
— Ecology/Women's Health Chairwoman
— Member-at-Large Liasion

AUDITING COMMITTEE

Oksana Farion
Maria Tomorug
Renata Zajac
Tatiana Rishko
Halyna Keller

— Chairwoman
— Member
— Member
— Alternate
— Alternate

Oksana Skypakewych Xenos — Parliamentarian

Tamara Stadnychenko — Editor "Our Life"

Канцелярія СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**
Години урядування: 8:30 – 2:00

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530 • E-mail: MariaPolanskyj@verizon.net
Maria Polanskyj, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainiamuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

**Periodicals Postage Paid at New York, NY and at
Additional mailing offices (USPS 414-660).**

**Зоряна Сохацька. Писанка на шовку.
Zoriana Sokhatska. Pysanka on silk.**